

Ten que observar
**Santo Días de
Deus**
ou festivos demoníacos?

Sabe onde varios días santos e festivos veu?

*"Cando o día de Pentecostés chegara plenamente, estaban todos
. Xuntos no mesmo sitio "(Actos 2: 1)*

Bob Thiel, Ph.D.

Ten que observar Santo Días de Deus ou festivos demoníacos?

por Bob Thiel, Ph.D.

Son días de festa de Deus últimos na Biblia?

Cales son os días que Xesús manter?

Cales son os días que os apóstolos manter?

Cales son os días que os primeiros seguidores de Cristo manter?

Observa todos os festivos?

Sabe de onde viñeron?

Sabe por que e outros poden observa-los?

Será que algún ter connotacións relixiosas?

Podería estar observando festivos demoníacos?

Isto importa a Deus o que días pode manter?

Se cree que é cristián, está posiblemente celebrando os demoníacos ou pagáns que Xesús ía condenar? Se é así, será que a verdade importa o suficiente para que ía seguir a Xesús sobre este asunto?

ISBN 978-1-940482-17-0

Copyright © 2016/2017 by Nazarene Books. Edition 2.2. Produced for the Continuing Church of God and Successor, a corporation sole. PO Box 109, Grover Beach, California, 93483 USA.

Créditos: Cubra fotografía tirada o día de Pentecostés en Nova Celandia por Joyce Thiel. Varias traducións da Biblia son utilizados en todo; onde ningún nome, nin abreviatura é dado, a continuación, o New King James Version (NKJV) está a ser citado (Thomas Nelson, Dereitos de Autor © 1997; usada con permiso).

Contidos

- 1. Días Santos vs festas populares**
- 2. Pascua: é sobre a morte de Cristo?**
- 3. Noite sendo observado e os días de pans ázimos**
- 4. Pentecostés: A verdade sobre a súa vocación eo increíble don de Deus**
- 5. Festa das Trompetas: Retorno de Cristo e os acontecementos que levaron a ela**
- 6. Día da Expiación: Satanás queda Prohibido**
- 7. Festa dos tabernáculos: un reflexo do que o mundo mira como baixo o reinado de Cristo**
- 8. Último día Grande: plan sorprendente de salvación de Deus para a Humanidade**
- 9. Mis-traducións e sábado**
- 10. festivos demoníacas reembalado**
- 11. Santo Días ou mentiras de Deus?**

Calendario do día de Santo

Información de contacto

Nota: Este libro é unha tradución da versión inglesa realizada por intelixencia artificial, polo que algunhas expresións poden non reflectir totalmente o orixinal, pero espérase que sexan semellantes. A versión inglesa está dispoñible de balde en liña en www.ccog.org.

1. Días Santos vs festas populares

Dos numerosos grupos que profesan o cristianismo, practicamente todos observar algúns festivos ou días santos.

Se observa os Días Santos de Deus ou festivos demoníacas?

Parece unha pregunta fácil con unha resposta rápida. E para aqueles dispostos a crer na Biblia, no canto de varias multitudes, é.

Onde é que o Santo Días e días de festa veñen? Veñen da Biblia ou que estean relacionados con / observacións demoníacas tradicionais pagáns?

Se cree que é un cristián, o que realmente sabe o que días, se hai, ten que manter e por que?

Este pequeno libro céntrase os anuais bíblicos Días Santos e ten información sobre algunhas das vacacións anuais que os outros observan.

O *fiesta* Palabra

Segundo o dicionario *Webster*, a *fiesta* mundial veu orixinalmente do Antigo Inglés *hāligdæg*. A pesar do que a xente agora parecen pensar, ese termo non significa realmente tempo para ter unha festa férias-significaba *santo día*.

Por suposto, non todos os 'vacacións' foron concibidos como festivos relixiosos. festivos nacionais non eran necesariamente considerado relixioso, e ata Xesús aparentemente observado un ou máis dos aqueles (Xoán 10: 22-23).

Na medida en que Xesús vai, a Biblia rexistra especificamente que El observou bíblicos Días Santos e festivos, como Pascua (Lucas 2: 41-42; 22: 7-19), a Festa dos tabernáculos (Xoán 7: 10-26), e o último gran día (Xoán 7: **37-38**; 8: 2). Os puntos do Novo Testamento para os apóstolos de Xesús mantendo Pascua (1 Corintios 5: 7), os días dos pans ázimos (Actos 20: 6; 1 Corintios 5: 8), Pentecostés (Actos 2: 1-14), trompetas e tabernáculos (cf. Lv 23: 24,33-37; At 18:21; 21: 18-24; 28:17), eo día de expiación (At 27: 9).

A Biblia non mostra que Xesús nin os apóstolos observaron festivos relixiosos como os que os romanos pagáns observados. Con todo, moitos

que afirman o cristianismo como a súa relixión observar versións de festivos relixiosos que veñen de fontes fóra da Biblia.

Eles deben ser sometido?

A Biblia profetiza que o tempo virá cando a xente de todas as nacións manterá Días Santos de Deus ou estar suxeitas á seca e pragas (Zacarías 14: 16-19). Sempre que é o caso, non debe considerar se debe facelo agora?

Por favor, lea este libro na súa totalidade, polo menos dúas veces. Certas obxeccións que algúns teñen levantado sobre o que a Biblia amosa son abordados dentro del. O dúo lectura veña a responder as máis serias dúbidas que poida ter.

Por favor, ténteo de estudar este asunto con unha mente verdadeiramente aberta. É natural que todos os seres humanos, se non estamos en garda contra el, a ollar para calquera presentación destes días anuais Santos nun espírito de prexuízo. A Biblia ensina que "aquele que responde a unha asunto antes de oír-lo, é loucura e vergoña a el" (Proverbios 18:13), entón ser como os bereanos de idade para ver se estas cousas aquí son tan (Actos 17:10 -11).

Imos, polo tanto, na submisión voluntaria a Deus e á súa vontade, co corazón renderon libre de prexuízos, coa mente aberta desexando realidade máis que o noso propio camiño, tremendo ante a Palabra sagrado e Santo de Deus (Isaías 66: 2), pedir a Deus humildemente á dirección do seu Espírito Santo. E nesta actitude de oración, submiso, dispostos, pero coidadoso e cauteloso, estudar este asunto - probando todas as cousas (cf. 1 Tessalonicenses 5:21 KJV / DRB).

Festivals de Deus e días santos

Sabía que os festivais de Deus están listados na Biblia? Mentres tanto debe ser o sentido común, moitos non entender que isto é así, nin onde atopalos nas Escrituras.

Ademais, un problema con eles é que son baseados nun calendario diferente do que a maioría da xente xa utilizan. calendario de Deus é basicamente un lunar-solar. Para axudar a entender mellor o timing dos Días Santos de Deus, mira o seguinte cadro comparativo do calendario bíblico eo calendario romano (gregoriano) (que non caian no mesmo día calendario romano cada ano):

mes	Número	lonxitude	equivalente civís
Abib/Nisan	1	30 días	marzo - abril
Ziv/Iyar	2	29 días	abril - maio
Sivan/Siwan	3	30 días	maio - xuño
Tammuz	4	29 días	xuño - xullo
Av/Ab	5	30 días	xullo - agosto
Elul	6	29 días	agosto - setembro
Ethanim/Tishri	7	30 días	setembro - outubro
Bul/Cheshvan	8	29 or 30 días	outubro - novembro
Kislev	9	30 or 29 días	novembro - decembro
Tevet	10	29 días	decembro - xaneiro
Shevat	11	30 días	xaneiro - febreiro
Adar	12	30 días	febreiro - marzo

(Tamén en bíblicos anos bisestos 'hai un mes chamado Adar 2)

(Un calendario romano moderno, cos días Santos aparece no final deste folleto.)

Tanto como Días Santos de Deus, imos primeiro comezar con unha referencia no Libro de Xénese, mostrando tanto un protestante e unha tradución católica:

¹⁴ Entón Deus dixo: "Haxa luces no ceo para separar o día da noite. Eles serán signos e marcará festas relixiosas, días e anos. (Xénese 1:14, God's Word Translation, GWT)

¹⁴ Deus dixo: 'Haxa luminares no firmamento do ceo para dividir o día da noite, e deixalos indicar festivais, días e anos. (Xénese 1:14, New Jerusalem Bible, NJB)

A palabra hebraica *cortada* 'no versículo 14 refírese a un festival relixioso.

Sabía que a Biblia falou sobre a existencia de festas relixiosas no seu primeiro libro? O Libro dos Salmos tamén confirma que é basicamente por iso que Deus fixo a lúa:

¹⁹ Fixo a lúa para marcar os festivais (Salmo 104: 19, Holman Christian Standard Bible)

Isto é algo que tiña oído antes?

Cales son as festas relixiosas que as "luces no ceo" Deus puxo había para marcar?

Así, hai un lugar na Biblia onde todos os días santos (*segada* ') se listan e certas luces son mencionados.

É unha parte da Biblia que moitos desexan ignorar, ou completar foi aniquilado na súa totalidade. Abaixo móstrase a partir da New American Bible (NAB), unha tradución católica romana (NAB se usa baixo como a maioría dos protestantes seguen a Igrexa de Roma sobre moitos dos días que fan e non observan, a pesar do que Estados escritura):

² ... A continuación están as festas do Señor, o que ten que declarar días santos. Estas son as miñas festas:

³ Durante seis días de traballo pode ser feito; pero o sétimo día é o sábado de completo repouso, un día santo declarado; farás ningunha obra. É sábado do Señor onde queira que habitan.

⁴ Estas son as festas do Señor, días santos que deben declarar, no seu debido tempo. ⁵ A Semana Santa do Señor cae no décimo cuarto día do mes, no crepúsculo da noite. ⁶ A quince días deste mes é festa dos pans ázimos do Señor. Durante sete días comeredes pans ázimos. ⁷ No primeiro destes días terá un día santo declarado; ten que facer ningún traballo pesado. (Lv 23: 2-7, NAB)

¹⁵ Comezando o día despois do sábado, o día en que trae a salsa para a elevación, ten que contar sete semanas enteiras; ¹⁶ ten que contar ata o día despois da sétima semana, cincuenta días. (Lv 23: 15-16, NAB)

²⁴ ... O primeiro día do sétimo mes vai ter un descanso do sábado, con toques de trompeta como recordatorio, un día santo declarado; (Lv 23:24, NAB)

²⁶ O Señor díxolle a Moisés: ²⁷ Agora ben, o décimo día deste sétimo mes será o día da Expiación. Terá un día santo declarou. Debe humillar-vos e ofrecer unha oblação ao Señor. ²⁸ Ese día non farás traballo ningún, porque é o Día da Expiación, cando Expiación está feito para ti, ante o Señor, o teu Deus. ²⁹ Os que non se humillar ese día será cortado do pobo. ³⁰ Se alguén fai un traballo ese día, eu vou eliminar esa persoa da contorna do pobo. ³¹ Non farás traballo; este é un estatuto perpetuo nas vosas xeracións onde queira que habitan; ³² é un sábado de completo repouso para ti. Debe humilheis. Comezando na noite do noveno día do mes, ten que manter o seu sábado de noite para noite.

³³ O Señor díxolle a Moisés: ³⁴ Diga aos israelitas: O décimo quinto día deste sétimo mes é a festa do Señor dos tabernáculos, que continuará por sete días. ³⁵ O primeiro día, un día santo declarou, ten que facer ningún traballo pesado. ³⁶ Durante sete días debe ofrecer unha oblação ao Señor, e no oitavo día terá un día santo declarou. Debe ofrecer unha oblação ao Señor. É o peche festival. Ten que facer ningún traballo pesado.

³⁷ Estes, polo tanto, son as festas do Señor ... (Lv 23: 26-37, NAB)

A Biblia enumera claramente festivais de Deus e días santos de Deus. Con todo, a maioría das persoas que afirman ser cristiás realmente non manter os Días Santos que Deus ordena.

Nota: Un día na Biblia decorreu de sol a sol (Xénese 1: 5; Levítico 23:32; Deuteronomio 16: 6; 23:11; Xosué 8: 9; Marcos 1:32), e non desde a medianoite de madrugada como días cóntanse hoxe. Teña en conta que, aínda que existan aspectos das observancias asociados cos Días Santos do Antigo Testamento que cambiaron para os cristiáns como o Novo Testamento axuda a facer claro- por exemplo Mateo 26:18, 26-30; Hebreos 10: 1-14 - a realidade é que estes días e festivais aínda existen e foron mantidos polos primeiros cristiáns, ata os xentís.

Nós, da Continuing Church of God manter os mesmos días santos bíblicos que Xesús, os seus discípulos e os seus seguidores fieis mantidos, incluíndo líderes Gentile cristiáns como Policarpo de Esmirna. Nós mantelos de xeito que os primeiros cristiáns e posteriores mantivo-los. Isto difire en certos aspectos dos mesmos días básicos que os xudeus manteñen, como os xudeus non aceptan as ensinanzas do Novo Testamento sobre o que todos estes días significan ou como eles deben ser mantidos por cristiáns.

Moitos cristiáns que observan festivais de Deus entender que os *bíblicos* Días Santos apuntar á primeira ea segunda vinda de Xesús, así como plan de salvación axuda imaxe de Deus.

2. Pascua: é sobre a morte de Cristo?

Os cristiáns deben celebrar a Pascua?

Como moitos saben, os fillos de Israel foron especialmente dixo para observar a Pascua no Libro do Éxodo. Familias tomou un cordeiro sen defecto (Éxodo 12: 5), para o sacrificio (Éxodo 12: 3-4). O cordeiro foi sacrificado no décimo cuarto no solpor (Éxodo 12: 6) e do seu sangue foi colocado sobre a porta da casa da familia (Éxodo 12: 7).

Os que tomaron os pasos Deus instruíu foron 'pasou "da morte, mentres que os exipcios que non facelo non foron (Éxodo 12: 28-30).

Como moitos imaxinan, Xesús celebrou a Pascua cada ano (Éxodo 13:10) desde o momento da súa mocidade (Lucas 2: 41-42) e ao longo de toda a súa vida (Lucas 22:15).

Pascua foi observada no décimo cuarto día do mes do primeiro mes (Lv 23: 5; chamado Abib en Dt 16: 1 ou Nissan en Ester 3: 7). Ocorre na primavera do ano.

Aínda Xesús cambiou varias prácticas asociadas a el (Lucas 22: 19-22; Xoán 13: 1-17), o noso Salvador tamén dixo aos seus discípulos para mantelo (Lucas 22: 7-13). Ademais, o Novo Testamento por suposto, que por mor de Xesús 'sacrificio, matando ovellas e poñendo sangue en xambas (Éxodo 12: 6-7) non é máis necesario (cf. Hebreos 7: 12-13, 26-27; 09:11 -28).

O Apóstolo Paulo especificamente ensinou que os cristiáns eran para manter a Pascua de acordo coas instrucións de Xesús (1 Corintios 5: 7-8; 11: 23-26).

A Biblia ensina que Xesús "foi coñecido aínda antes da fundación do mundo" (1 Pedro 1:20) para ser "o Cordeiro que foi morto desde a fundación do mundo" (Apocalipse 13: 8). Así, o plan de salvación de Deus a través do seu Santo Días e festivais, incluíndo Xesús ser o "año pascual," era coñecido antes que os humanos foron colocados no planeta. É por iso que algúns dos corpos celestes foron feitas no ceo para poder

calculalo los!

Practicamente todas as igrexas recoñecen que a Biblia ensina que Xesús cumpriu algo asociado coa Semana Santa, cando el foi morto.

Atopamos o funcionamento deste gran sacrificio sequera discutido no Xardín do Edén. Despois de que Xesús foi profetizado (Xénese 3:15), Deus matou un animal (probablemente un cordeiro ou cabrito), a fin de cubrir a nudez (a representación dun tipo de pecado nesta incidencia) de Adán e Eva as súas peles (Xénese 03:21). Tamén podemos ver este principio de funcionamento sacrificio cando Abel sacrificou un cordeiro do seu rabaño (Xénese 4: 2-4).

A Semana Santa famoso nos días de Moisés mostrou a liberación dos israelitas de Exipto (Éxodo 12: 1-38). Moisés rexistrou as instrucións de Deus sobre este, así como o calendario (Xénese 1:14, 2: 1; Éxodo 12: 1) e as súas festas (Levítico 23). A Semana Santa, basicamente, converteuse no primeiro destes eventos retratando anualmente aos fillos de Deus O seu gran plan de salvación.

No Antigo Testamento, a Semana Santa retratado liberación da cativeira da intervención do Exipto e Deus. Pero profeticamente, foi tamén ollando para o tempo en que Xesús viría e ser o noso ano pascual (1 Corintios 5: 7). O Cordeiro de Deus que veu para aproveitar os pecados do mundo (Xoán 1:29; cf. 3: 16-17).

Na última Pascua de Xesús como un ser humano, el continuou a mantelo no momento da tarde de noite e dixo aos seus discípulos para mantelo (Lucas 22: 14-19; cf. Xoán 13: 2,12-15) e sobre ¹⁴de Nissan / Abib (Lc 22:14; 23: 52-54).

Xesús, porén, mudou varias das prácticas asociadas á súa observancia. Xesús fixo o pan sen levadura e viño parte da Pascua (Mateo 26:18, 26-30) e engadiu a práctica do lavapés (Xoán 13: 12-17).

Xesús de ningún xeito ensinou que non era para ser unha Pascua anual, nin alterou a hora do día da súa observación para unha mañá de domingo como fan os que seguen as tradicións greco-romanas. Mesmo estudosos ortodoxos gregos recoñecen que os cristiáns do século I e II mantiveron a Pascua á noite (Calivas, Alkiviadis C. *The Origins of Pascha and Great Week - Part I*. Holy Cross Orthodox Press, 1992) como facemos nós na

Continuing Church of God no século 21. A Pascua só debe ser tomada por cristiáns adecuadamente bautizados (cf. 1 Corintios 11: 27-29; Romanos 6: 3-10; Éxodo 12:48; Números 9:14).

Probablemente hai que engadir que a Igrexa de Roma (así como moitos dos seus descendentes protestantes) ensina oficialmente que mantén Pascua, aínda chamándoo de algo diferente no idioma inglés e non mantelo como fixo Xesús (Catecismo da Igrexa Católica. Doubleday, NY 1995, p. 332).

Viño, non zume de uva

A pesar do feito de que Xesús converteu auga en viño (Xoán 2: 3-10) e o termo grego usado no Novo Testamento (oinos) refírese ao viño (cf. 1 Tm 3: 8), varios afirmaron que era zume de uva, e non viño, que foi usado para a Semana Santa. Os xudeus, eles mesmos, con todo, usan viño en Semana Santa (Hirsch EG, Eisenstein JD. Wine. Jewish Encyclopedia. 1907, pp. 532-535).

Como sabemos que o zume de uva non foi posiblemente usado por Xesús?

Uvas son normalmente recollen ao redor de setembro e Semana Santa é xeralmente o mes calendario romano chamado abril. Nos días de Xesús, non teñen a esterilización moderna ou refrixeración. Así, o zume de uva tería roto entre o tempo da colleita e da Semana Santa.

Outros notaron que era imposible para os xudeus de gardado o zume de uva tanto tempo (Cf. Kennedy ARS. Hastings Dicionario Bíblico. C. Scribner Fillo de 1909 p. 974). Polo tanto, sería utilizado só viño, que pode permanecer intocada, mesmo para moitos anos. (O uso de alcohol, como o viño, recoméndase a Festa de tabernáculos en Dt 26:14, pero non é necesario.)

Os cristiáns non deben ser "embriagueis con viño, no cal hai devassidão", como Paul escribiu (Efesios 5:18, KJV). Só unha pequena de viño normalmente consumido en Semana Santa (aproximadamente unha culler de té chea ou menos).

Pascua foi o ¹⁴ Nin o ¹⁵

Algúns foron confuso sobre a data da Pascua bíblica.

A Biblia ensina que estaba a ser mantido no 14° día do primeiro mes do calendario de Deus (Levítico 23: 5).

No 6° versículo de Éxodo capítulo 12, afirma que o cordeiro debe ser morto "ao anoitecer" (traducións GWT e da Sociedade de Publicación Xudaica). A 8ª verso di que eles deben comer a carne esa noite. É para ser asado e comido aquela noite. E, si, como alguén que xa matou cordeiros, pódese facilmente matar, asado, e comer un cordeiro 'do primeiro ano' (Éxodo 12: 5) entre a saída ea media noite, que é basicamente o que os fillos de Israel fixeron o rexistrado Pascua en Éxodo 12. E tecnicamente, eles tiveron ata de mañá para comer por Éxodo 12:10. Agora, a Biblia é clara que a Semana Santa angelical ocorreu "aquela noite" (Éxodo 12:12), na mesma noite do ^{día 14.}

A Biblia ensina que Xesús era só para ser sacrificado xa (1 Pedro 3:18; Hebreos 9:28; 10: 10-14). No Novo Testamento, está claro que Xesús cumpriu a súa última Pascua (Lucas 22: 14-16), e foi morto. A Biblia amosa que Xesús foi eliminado do xogo antes do ^{día 15.} Por que? Porque a 15th era un "día alta" (John 19: 28-31), especialmente o primeiro día de pan sen levadura (Lv 23: 6). Por iso, Xesús mantivo e cumpriu a Pascua o ^{14.}

Historia da Igrexa primitiva tamén rexistra que a Semana Santa foi mantida o 14 de mes de Nisan por líderes cristiáns xudeus e xentís fieis nos primeiro, segundo e terceiro séculos (Eusébio. Históricos da Igrexa, Libro V, capítulo 24) e que foi sometido durante a noite (Calivas).

A maioría dos líderes que profesan a Cristo afirman observar algunha versión de Pascua, aínda que moitos teñan mudado o nome, a data, a hora,

os símbolos e significado (ver sección de Pascua no capítulo 10).

A Biblia ensina claramente que Xesús Cristo era o cordeiro pascual sacrificado por nós e que temos que manter esa festa con pan sen levadura:

⁷ limpar fóra o vello fermento, para que pode facer un novo lote de masa, na medida en que está sen levadura. Para o noso ano pascual, Cristo, foi imolado. ⁸ Por iso, celebremos a festa, non co

vello fermento, fermento de malicia e da corrupción, pero cos ázimos da sinceridade e da verdade. (1 Co 5: 7-8, NAB)

Teña en conta que a festa está a ser mantido cos ázimos da sinceridade e da verdade. O apóstolo Paulo entender que Xesús era un substituto para o cordeiro pascual que o pobo xudeu usado. Tamén ensinou que os cristiáns aínda debe seguir a observar a Pascua.

Pero, basicamente, como foron os cristiáns a facelo?

O apóstolo Paulo explica:

²³ Porque eu recibín do Señor o que tamén vos transmitilo: o Señor Xesús, na noite en que foi traizoado, tomou o pan; ²⁴ e, tendo dado grazas, partiuno e dixo: "Tomade, comed, isto é o meu corpo que é dado por vós ;. facede isto en memoria de min" ²⁵ Así mesmo Tamén tomou a copa, despois da cea, dicindo: "Esta copa é a Nova Alianza, no meu sangue. Este facer, como moitas veces que o bebedes, en memoria de min." ²⁶ Porque cada vez que comedes este pan e bebedes esta copa, anunciais morte do Señor, ata que El. (1 Co 11: 23-29)

Así, o apóstolo Paulo ensinou que os cristiáns eran para manter a Pascua do xeito que Xesús observou súa última Pascua co pan e viño. E esa foi a noite como recordo ou memorial - un monumento é un, non un evento semanal anual.

O *Catecismo da Igrexa Católica* observa correctamente que "Xesús escolleu o tempo de Pascua ... tomou o pan, e ... partiuse o" e tamén lle deu a ser comido.

Está documentado na Biblia que Xesús partiu o pan sen levadura e pasou o aos seus seguidores para comer. Xesús tamén pasou o viño aos seus seguidores para beber unha pequena cantidade. Nós, da Continuing Church of God orar, desde e distribuír o pan ázimo, e distribuír viño para os seus fieis seguidores que consumen. Con todo, a Igrexa de Roma (como moitos outros) non rompe o pan ázimo (usa un 'servidor' todo) nin normalmente distribuír viño para os seus seguidores para beber (a distribución de viño é considerado opcional pola Igrexa de Roma, e que moitas veces non se fai nas igrexas protestantes).

Que hai sobre 'Tantas veces... Anunciades'?

Con que frecuencia debe tomarse a Pascua?

Xesús afirmou: "Porque cada vez que comedes este pan e bebedes esta copa, anunciades a morte do Señor ata que el veña."

Teña en conta que é a morte de Xesús o que isto conmemora.

A morte de Cristo reconcilianos con Deus (Romanos 5:10) e Xesús deu a súa vida pola nosa salvación (Xoán 3: 16-17; Hebreos 5: 5-11). A súa morte ensínanos que os cristiáns non deben deixar que o pecado reine sobre os nosos corpos mortais (Romanos 6: 3-12). A Pascua cristiá é a conmemoración anual da morte de Xesús.

Xesús NON dixo que había que facer esta cerimonia TANTAS VECES COMO DESEXES, senón só que cando a fas, estás a anunciar a súa morte. O termo grego para 'a miúdo' en 1 Corintios 11:26, *hosakis*, úsase só outra vez no Novo Testamento. Non significa tantas veces como desexes A NON SER que o termo grego para 'desexas', *thelo* ou *ethelo*, tamén estea presente (o que ocorre en Apocalipse 11:6; o único outro lugar da Biblia onde se usa este termo en concreto). Con todo, xa que isto NON está presente en 1 Corintios 11:26, Paulo NON nos está a dicir que observemos a Pascua do Señor tantas veces como NÓS desexemos, senón que cando a observamos na Pascua, non é só

unha cerimonia, é amosar a morte de Cristo.

Ademais, Paulo escribiu isto:

²⁷ Polo tanto, calquera que coma este pan ou beba esta copa do Señor indignamente, será culpable do corpo e do sangue do Señor. ²⁸ Que cada un se examine a si mesmo, e así coma do pan e beba da copa. ²⁹ Porque o que come e bebe indignamente, come e bebe xuízo para si mesmo, non discernindo o corpo do Señor. (1 Corintios 11: 27-29)

Paulo está claramente ensinando que para tomar este pan e viño, un debe examinarse a si mesmo. O quitar o fermento que se supón que debe acompañar á Pascua axúdanos a centrarnos nas nosas faltas e pecados, e así axuda a cumprir este mandamento de Paulo de examinarnos a nós

mesmos. Como quitar o fermento pode levar moito esforzo, isto tamén apoia o concepto dun exame anual (a xente non quitaba o fermento cada día ou cada semana).

O Novo Testamento rexistra que tanto Xesús coma Paulo ensinaron a observar a Pascua ao xeito cristián. E esa foi unha observación anual.

Lavado dos pés

O lavado dos pés axuda a amosar humildade e que mesmo os seguidores de Cristo aínda adoitan ter áreas que precisan ser purificadas (cf. Xoán 13:10).

Xesús ensinou que os seus seguidores deberían facer isto:

¹³ Vós chamádesme Mestre e Señor, e dicides ben, porque así o son. ¹⁴ Se logo eu, o Señor e o Mestre, vos lavei os pés, tamén vós debedes lavar os pés uns aos outros. ¹⁵ Porque exemplo vos dei, para que, como eu vos fixen, vós tamén o fagades. ¹⁶ De certo, de certo vos digo: o servo non é maior có seu señor, nin o enviado é maior có que o enviou. ¹⁷ Se sabedes estas cousas, benaventurados sodes se as facedes. (Xoán 13: 13-17)

Relativamente poucos dos que profesan o cristianismo lavan os pés como Xesús dixo que fixeran.

Pero nós, na Continuing Church of God, seguimos as instrucións de Xesús sobre isto anualmente.

Fontes fóra das Escrituras

Non é só na Biblia onde vemos que a Pascua era mantida anualmente polos cristiáns. A historia rexistra que os fieis mantiveron a Pascua anualmente o día 14 desde os tempos dos apóstolos orixinais e ao longo dos séculos (Thiel B. Continuing History of the Church of God. 2nd edition. Nazarene Books, 2016).

Hai información interesante no texto corrompido coñecido como A Vida de Policarpo (este documento parece estar baseado en escritos do século II, pero a versión existente que vemos agora contén información/cambios que parecen ter sido engadidos no século IV; ver Monroy MS. The

Church of Smyrna: History and Theology of a Primitive Christian Community. Peter Lang edition, 2015, p. 31). O interesante é que suxire que a observación da Pascua en Asia Menor puido non chegar por primeira vez a Esmirna do Apóstolo Xoán, senón mesmo antes do Apóstolo Paulo (Pionius. Life of Polycarp, Chapter 2).

A Vida de Policarpo suxire que a Pascua da Nova Alianza, con pan sen levadura e viño, debía observarse durante a tempada dos pans ázimos. Afirmar que os herexes facían doutro xeito. E ese escrito tamén apoia a idea de que o pan sen levadura E o viño eran tomados, e eran tomados ANUALMENTE.

A historia rexistra que os apóstolos citados na Biblia (incluíndo Filipe e Xoán), así como os bispos/pastores Policarpo, Traseas, Sagaris, Papirio, Melitón, Policrates, Apolinar e outros, mantiveron a Pascua anualmente o día 14 (Eusebius. The History of the Church, Book V, Chapter 24 verses 2-7). Os católicos romanos, ortodoxos orientais e anglicanos consideran todos eles que eses líderes foron santos, mais ningunha desas confesións segue o seu exemplo neste asunto.

O bispo/pastor Apolinar de Hierápolis, en Frixia, en Asia Menor, escribiu arredor do ano 180 d.C. dicindo aos cristiáns que mantivesen a Pascua o día 14:

O décimo cuarto día, a verdadeira Pascua do Señor; o gran sacrificio, o Fillo de Deus no canto do cordeiro, que foi atado... e que foi enterrado no día da Pascua, colocándose a pedra sobre a tumba.

Xesús comeu e mantivo a Pascua o día 14, foi morto o día 14, e foi enterrado o día 14. Isto non foi o día 15, e no ano da súa morte, isto NON foi un domingo. Xesús tería tomado a Pascua xusto despois do solpor, e sería morto durante o día e enterrado antes de que o sol se puxese de novo (para comezar un novo día).

A finais do século II, o bispo/pastor Policrates de Éfeso enviou unha carta ao bispo romano Víctor cando Víctor tentou impor a observación da Pascua nun domingo no canto do día 14:

Policrates escribiu: "Observamos o día exacto; sen engadir nin quitar nada. Pois tamén en Asia grandes luminarias se

adormeceron, as cales resucitarán no día da vinda do Señor, cando el veña con gloria desde o ceo, e buscará a todos os santos. Entre eles está Filipe, un dos doce apóstolos, que se adormeceu en Hierápolis; e as súas dúas fillas anciás e vírxes, e outra filla, que viviu no Espírito Santo e agora descansa en Éfeso; e ademais, Xoán, que foi testemuña e mestre, que se reclinou sobre o peito do Señor, e, sendo sacerdote, levaba a placa sacerdotal. El adormeceuse en Éfeso. E Policarpo en Esmirna, que foi bispo e mártir; e Traseas, bispo e mártir de Eumenia, que se adormeceu en Esmirna. Por que hei de mencionar ao bispo e mártir Sagaris, que se adormeceu en Laodicea, ou ao bendito Papirio, ou a Melitón, o eunuco que viviu enteiramente no Espírito Santo, e que xace en Sardes, agardando o episcopado desde o ceo, cando resucite dos mortos? Todos estes observaron o décimo cuarto día da Pascua segundo o Evanxeo, sen desviarse en nada, senón seguindo a regra da fe. E eu tamén, Policrates, o menor de todos vós, actúo segundo a tradición dos meus parentes, algúns dos cales seguí de preto. Pois sete dos meus parentes foron bispos; e eu son o oitavo. E os meus parentes observaron sempre o día en que o pobo retiraba o fermento. Eu, polo tanto, irmáns, que levei sesenta e cinco anos no Señor, e que me encontrei cos irmáns por todo o mundo, e que percorrín toda a Sagrada Escritura, non me deixo amedrentar por palabras terroríficas. Pois aqueles maiores ca min dixeron: 'Debemos obedecer a Deus antes ca aos homes'... Podería mencionar aos bispos que estaban presentes, aos que convoquei ao voso desexo; cuxos nomes, se os escribise, constituirían unha grande multitude. E eles, ao ver a miña pequenez, deron o seu consentimento á carta, sabendo que non levaba os meus cabelos brancos en van, senón que sempre governei a miña vida polo Señor Xesús.

Note na súa carta, Policrates:

- 1) Dixo que seguía os ensinamentos transmitidos polo Apóstolo Xoán.
- 2) Dixo que era fiel aos ensinamentos do Evanxeo.
- 3) Baseouse na posición de que os ensinamentos da Biblia estaban por riba dos da tradición aceptada polos romanos.
- 4) Dixo que era fiel aos ensinamentos que lle transmitiron líderes anteriores da igrexa.

- 5) Amosou que era entón o voceiro dos fieis en Asia Menor.
- 6) Dixo que el e os seus predecesores observaban o tempo dos pans ázimos.
- 7) Rexeitou aceptar a autoridade dunha tradición romana non bíblica por riba da Biblia.
- 8) Rexeitou aceptar a autoridade do bispo de Roma; preferiu manterse separado (cf. Apocalipse 18:4).
- 9) Declarou que a súa vida debía ser gobernada por Xesús e non polas opinións dos homes.

Seguirías o exemplo de Xesús e dos Apóstolos como fixo Policrates?

Porque os primeiros cristiáns mantiñan a Pascua o día 14, eles e outros que facían o mesmo foron etiquetados por moitos historiadores como Cuartodecimanos (do latín para 'décimo cuarto').

Os primeiros cristiáns comprenderon que a Pascua tiña que ver co plan de salvación de Deus. Note que, xa no ano 180 d.C., o bispo/pastor Melitón de Sardes escribiu:

Agora chega o misterio da pascua, tal como está escrito na lei... O pobo, polo tanto, converteuse no modelo para a igrexa, e a lei nun esbozo parabólico. Pero o evanxeo converteuse na explicación da lei e no seu cumprimento, mentres que a igrexa converteuse no almacén da verdade... Este é a pascua da nosa salvación. Este é o que soportou pacientemente moitas cousas en moita xente... Este é o que se fixo home nunha virxe, que foi colgado na árbore, que foi enterrado na terra, que resucitou de entre os mortos, e que ergueu á humanidade desde a tumba de abaixo ata as alturas do ceo. Este é o cordeiro que foi sacrificado.

A Pascua foi mantida anualmente o día 14 de Nisán polos fieis e outros en séculos posteriores. Estudosos católicos (Eusebio, Sócrates Escolástico, Beda) rexistran que isto ocorreu nos séculos IV, V, VI-VIII e posteriores. Varios escritores da Igrexa de Deus trazaron a súa observancia desde os tempos dos apóstolos ata os tempos modernos (por exemplo, Dugger AN, Dodd CO. *A History of True Religion*, 3rd ed. Jerusalem, 1972 (Church of God, 7th Day). Thiel B. *Continuing History of the Church of God*. Nazarene Books, 2016).

Estudiosos greco-romanos recoñecen que aspectos da Pascua, como o lavado dos pés, tamén foron observados por aqueles que consideraban ser os primeiros cristiáns fieis (por exemplo, Thurston, H. (1912). Washing of Feet and Hands. En The Catholic Encyclopedia).

A Pascua é a primeira festa anual listada no capítulo 23 do Levítico.

A Pascua axuda a representar a salvación e a graza para os cristiáns. Debe notarse que os primeiros escritos cristiáns adoitaban referirse a ela como a Pascua e non como "a Cea do Señor".

Aínda que algúns poidan 'espiritualizar' e eliminar así a necesidade de observar a Pascua, líderes considerados santos polos greco-romanos e pola Igrexa de Deus mantivérona literalmente.

Nós, na Continuing Church of God, aínda o facemos hoxe.

Nós, na Continuing Church of God, mantemos a Pascua e incluímos a práctica histórica e bíblica de lavar os pés uns aos outros.

O Plan desde o Principio

A Pascua amosa que Deus tiña un plan antes da fundación do mundo (1 Pedro 1:20) para enviar a Xesús a morrer polos nosos pecados, que Deus nos ama (Xoán 3:16), que Deus pode libranos, e que o seu Fillo sufriu e morreu por nós. A Pascua amosa que os cristiáns son liberados do pecado pola súa morte e non deben permanecer no pecado (Romanos 6: 1-5).

Pero simplemente aceptar o sacrificio de Xesús non é todo o que hai no plan de salvación de Deus.

Diversas persoas manteñen o comezo das festas de salvación de Deus recoñecendo de certo modo a Pascua e/ou Pentecostés, pero nunca chegan a coñecer a "profundidade das riquezas" (cf. Romanos 11:33) da graza de Deus (2 Pedro 3:18) representada polas outras festas bíblicas.

Cristo non é só o autor/iniciador da nosa salvación (Hebreos 5:9), senón que tamén é o consumidor da nosa salvación (Hebreos 12:2; 1 Pedro 1: 1-9). Os seus verdadeiros seguidores manteñen os seus Días Santos de primavera e outono.

3. Noite que hai que observar e os días dos pans ázimos

A Biblia indica que Exipto era un tipo de pecado do que os fillos de Israel tiñan que ser liberados (cf. Éxodo 13:3; Apocalipse 11:8). A Biblia amosa que os cristiáns hoxe viven nun mundo que é un tipo de "Babilonia" espiritual (Apocalipse 17: 1-6). A Biblia amosa que os cristiáns serán liberados relativamente pronto diso despois de que Deus derrame as súas pragas sobre Babilonia (Apocalipse 18: 1-8). Varias das pragas listadas no Libro do Apocalipse son similares ás que antes se usaron en Exipto antes de que o pobo de Deus fose liberado.

Os fillos de Israel deixaron Exipto o primeiro día dos pans ázimos.

A Biblia, en Levítico 23: 7-8, ensina que tanto o primeiro coma o último día dos pans ázimos son momentos para unha santa "convocación" (NKJV), unha "assemblea sagrada" (NJB). O serán do día quince de Nisán (que dá comezo a ese día santo) inicia a Festa dos Pans Ázimos, que implicaba comer (cf. Éxodo 12:16; Levítico 23:6).

A Biblia rexistra o seguinte:

⁴² É unha noite que hai que observar moito para o Señor, por tiralos da terra de Exipto: esta é aquela noite do Señor que hai que observar todos os fillos de Israel nas súas xeracións. (Éxodo 12:42, KJV)

Esta é a noite observable do noso Señor, cando os sacou da terra de Exipto: esta noite todos os fillos de Israel deben observar nas súas xeracións. (Douay Rheims orixinal)

Para os cristiáns, a Noite que hai que Observar representa a nosa acción de deixar o Exipto espiritual (cf. Apocalipse 11:8); isto é algo que debería facer que os cristiáns se alegren.

Historicamente, a Noite que hai que Observar implicaba normalmente unha cea festiva. A cea normalmente incluía, pero non se limitaba a, pan sen levadura.

A maioría dos xudeus chaman á Pascua o día 15

Os líderes xudeus cambiaron a data e algunhas das súas prácticas asociadas coa Pascua. Algunhas fontes rabínicas suxiren que isto foi porque non querían mantela do mesmo xeito ca os cristiáns fieis (Wolf G. *Lexical and Historical Contributions on the Biblical and Rabbinic Passover*. G. Wolf, 1991).

Pero tamén, probablemente por mor do consumo dunha comida na Noite que hai que Observar e certas tradicións, combinado co xeito en que os xudeus tendían a tratar os días santos, por mor da diáspora (os xudeus fóra da terra de Israel) e de problemas de calendario (Holy Days. *Jewish Encyclopedia* of 1906), os xudeus tenden a chamar á Noite que hai que Observar a Pascua, xa que a maioría dos xudeus mantéñena na noite do 15 de Nisán/Abib. Algúns manteñen tanto o 14 coma o 15 como Pascua.

No tempo de Xesús, os saduceos tendían a manter a Pascua o día 14 e os fariseos o día 15 (Rabino Jeffrey W. Goldwasser. *Why do Jews in America have two Passover Seders?*).

Con todo, a Biblia ensina que os dous momentos diferentes teñen dous propósitos diferentes. A Pascua do Antigo Testamento amosa que os fillos de Israel foron protexidos e non sufriron o anxo da morte. A Pascua do Novo Testamento amosa, para os cristiáns, que Xesús cargou el mesmo co castigo polos nosos pecados a través da súa morte.

Pero a Noite que hai que Observar lembraba aos xudeus que debían estar agradecidos pola liberación de Deus da escravitude exipcia (Éxodo 12:42). Para os cristiáns, a Noite que hai que Observar ensínanos que debemos alegrarnos e estar agradecidos pola liberación que Xesús proporciona da escravitude do pecado (Xoán 8: 34-36).

Certos estudosos xudeus recoñecen que a Biblia lista a Pascua como estando nunha data diferente á da festa dos pans ázimos:

Lev. XXIII, con todo, parece distinguir entre a Pascua, que está fixada para o décimo cuarto día do mes, e (a Festa dos Pans Ázimos; ἑορτή τῶν ἄζύμων, Lucas XXII 1; Josefo, "B. J." II. 1, § 3), fixada para o décimo quinto día. (*Passover. Jewish Encyclopedia* of 1906)

Polo tanto, a pesar de que a maioría dos xudeus chaman Pascua ao que manteñen o día 15, o día 15 é considerado bíblicamente parte da festa de sete días dos pans ázimos. Debido a que os xudeus tenden a enfatizar a

saída de Exipto e confiar en certas tradicións non bíblicas, tenden a observar case exclusivamente esa segunda data.

O capítulo 12 do Éxodo trata da Pascua e comeza con Deus instruindo a Moisés e a Aarón sobre o que debían ensinar ao pobo, así como sobre o que ía suceder. Esta instrución incluía sacar un cordeiro o décimo día deste primeiro mes, chamado Abib, e gardalo ata o día 14, cando debía ser morto ao anoitecer, o comezo do día 14.

Note algo das seguintes instrucións sobre a Pascua:

²¹ Entón Moisés chamou a todos os anciáns de Israel e díxolles: "Escollede e tomade cordeiros para vós segundo as vosas familias, e matade o cordeiro pascual. ²² E tomaredes un mollo de hisopo, mollarédelo no sangue que está na cunca, e untaredes o dintel e os dous postes da porta co sangue que está na cunca. E ningún de vós saíra pola porta da súa casa ata a mañá. (Éxodo 12: 21-22)

A expresión "ata a mañá" vén dunha palabra hebrea que significa "a irrupción da luz do día", "a chegada da luz do día" ou a "chegada do amencer".

Así, os israelitas non saíron das súas casas ata despois do amencer do día 14. Que ocorreu antes, aquela noite?

²⁹ E aconteceu que á media noite o Señor feriu a todos os primoxénitos na terra de Exipto, desde o primoxénito do Faraón que se sentaba no seu trono ata o primoxénito do cativo que estaba no cárcere, e todos os primoxénitos do gando... ³³ E os exipcios apuraban ao pobo, para envialos fóra da terra á présa. Porque dicían: "Todos imos morrer." (Éxodo 12: 29,33)

Moisés e Aarón NON saíron durante a noite; esa é unha suposición incorrecta que moitos teñen:

²⁸ Entón o Faraón díxolle: "Vaite de min! Ten coidado, non vexas máis a miña cara! Porque o día que vexas a miña cara, morrerás!"

²⁹ Entón Moisés dixo: "Ben falaches. Nunca máis verei a túa cara." (Éxodo 10: 28-29)

Despois da morte dos primoxénitos, os israelitas tiñan unha serie de tarefas que completar antes de deixar Exipto. Debían permanecer dentro das súas casas ata a mañá, ata a irrupción da luz do día, queimar os restos dos cordeiros que non fosen comidos, ir ás vilas e cidades onde vivían os exipcios e pedirllles que lles desen prata, ouro e roupa, xuntar e cargar todos os bens que ían levar e, cos seus rabaños e manadas, viaxar a pé, para algúns ata vinte millas, ata Ramsés, onde debía comezar a súa viaxe organizada fóra de Exipto. Note:

³⁴ E o pobo tomou a masa, antes de que levedado, e as amassadeiras atadas e os seus vestidos, sobre os ombreiros. ³⁵ E os fillos de Israel fixeron segundo a palabra de Moisés; e pediron aos exipcios xoias de prata, e xoias de ouro, e vistes: ³⁶ E o Señor deu ao pobo balde aos ollos dos exipcios, de xeito que xa prestou lles cousas que pedían. E despojaram os exipcios. ³⁷E os fillos de Israel da Ramessés a Sucote, preto de seiscientos mil a pé, só de homes, sen contar os nenos. ³⁸ e unha multitude mixta Tamén subiu con eles; e rabaños e manadas, unha gran cantidade de gando. ³⁹ E cozeram bolos sen levedura da masa que sacou de Exipto, para que non se fermentado; porque foron lanzados para fóra de Exipto, e non podía tardar nin prepararan para si provisións. (Ex 12: 34-39, ACF)

A noite sendo observado é a noite que deixaron Ramsés. A noite realmente saíron de Exipto.

Despois de facer o que Deus lles dixo para facer, eles deixaron.

Éxodo 13:18 nos di: "os fillos de Israel, subiu nas filas ordenadas fóra da terra de Exipto." Considerando o número de persoas ea idade, é notable que eles foron capaces de facelo todo pola noite despois a Pascua.

pan ázimo

Nós, cristiáns, recoñecemos que Xesús pagou o prezo polos nosos pecados na Semana Santa e que estamos a tentar vivir, como fixo, sen

pecado e da hipocrisía, da cal fermento simbolicamente pode representar (Lucas 12: 1).

O falecido Herbert W. Armstrong escribiu sobre iso:

E, como os israelitas saíron cunha man alta (Números 33: 3), en gran exaltación e euforia sobre a liberación da escravitude, por iso é que o recén xerado Christian comezar a súa vida cristiá - nas nubes de felicidade e alegría. Pero o que ocorre?

O diaño eo pecado buscar inmediatamente despois do recentemente nado fillo de Deus - e logo a nova e inexperto Christian descobre que está abaixo nas profundidades do desánimo, e tentando a desistir e saír.

Observe Éxodo 14, comezando co versículo 10 -, logo que os israelís víronse este gran exército perseguindo-os, perderon a coraxe. Temor veu sobre eles. Eles comezaron a resmungar e reclamar. Eles viron que era imposible para eles para estar lonxe de faraón eo seu exército, porque era moi poderoso para eles. E estaban indefensos. Por iso, é coa xente.

A nosa forza non é suficiente!

Pero teña en conta a mensaxe de Deus para eles a través de Moisés: "Non teñades medo, estade quietos, e vede o livramento do Señor ... para os exipcios ... virdes novo non máis para sempre O Señor pelejará por. vostede"! Que marabilla!

Indefenso, é-nos dito para estar parado, e vede o livramento do Señor. El loitará por nós. Non podemos gañar Satanás eo pecado, pero pode. É o Cristo resucitado - O noso Sumo Sacerdote - que vai purificar - nos santificar - libranos - que dixo que nunca ía deixar-nos nin nos abandone!

Non podemos manter os mandamentos no noso propio poder e forza. Pero Cristo en nós pode mantelos! Debemos contar con el en fe. (Armstrong HW. God's Holy Days-or Pagan Holidays-Which? Worldwide Church of God, 1976)

Finalidade do Festival

Pero imos aprender o significado completo deste. Por que Deus ordenar estes días de festa? Cal era o seu gran obxectivo? Paso agora a Éxodo 13, versículo 3: "... Moisés dixo ao pobo: Lembra este día, en que saístes de Exipto ..." Este foi o día 15 de Abib. Versículo 6: "Sete días comerás pans ázimos, e ao sétimo día haberá unha festa ao Eterno ... Isto faise por mor do que o Eterno fixo [a MEMORIAL] ... e será un sinal "- (proba milagrosa de identidade) - 'sobre a túa man e por memorial entre os teus ollos' - por que? - "que a lei Señor estea na túa boca ... Ti a iso guardarás este estatuto ..."

Oh, amados irmáns, ve o significado marabilloso? Entender o verdadeiro significado de todo isto? Ve o propósito de Deus? A Semana Santa imaxes da morte de Cristo, para remisión dos pecados que son pasados. A aceptación do seu sangue non perdoa pecados que cometera - non dá permiso para continuar no pecado -, polo tanto, cando acepta-la, os nosos pecados son perdoados só ata que o tempo - pecados pasados.

Pero imos deixar por aí? Pecados pasados perdoados. Pero aínda somos seres de carne. Aínda sufriremos tentacións. O pecado nos mantiña na súa garra - fomos escravos do pecado, no seu poder. E somos impotentes para librarnos diso! Estivemos en escravitude ao pecado. Imos entender a imaxe - o significado. (Armstrong HW. What You Should Know About the Passover and Festival of Unleavened Bread. Good News, March 1979)

Ata que punto os cristiáns deben aniquilar o pecado? Completo, como Xesús ensinou "seredes perfectos como voso Pai celestial é perfecto" (Mateo 5:48). Fermento simbolicamente pode ser un tipo de pecado (cf. 1 Co 5: 7-8). Como o pecado, puffs fermento superior.

Como sete é o número de Deus simboliza integralidade, os cristiáns deben seguir a Pascua con sete días de pans ázimos. O significado eo simbolismo non é completa con só Pascua. Pascua imaxes da aceptación do sangue de Cristo para perdón dos pecados pasados e da morte de Xesús.

Debemos deixar Cristo simbolicamente colgado na árbore da súa morte (cf. Gálatas 3:13)? Non. Os sete días dos pans ázimos seguintes Pascua axuda foto para nós gardalo completo de pecado, o respecto dos

mandamentos - tras pecados pasados son perdoados como resultado do sacrificio de Xesús.

Os días da imaxe pan sen levadura da vida e obra de Xesús resucitado. Xesús subiu ao trono de Deus, onde está agora activamente no traballo no noso favor como o noso Sumo Sacerdote, limpando connosco do pecado (Hebreos 2: 17-18) entregarse nos completamente do seu poder!

Aquí está o que as Escrituras hebraicas dicir sobre os días de pans ázimos:

¹⁵ Por sete días comeredes pans ázimos. O primeiro día quitarás a levadura das vosas casas. Porque calquera que comer pan levedado, desde o primeiro día ata o sétimo día, ese será cortado de Israel. ¹⁶ O primeiro día haberá unha santa convocatoria, e no sétimo día haberá unha santa convocatoria para ti. Ningunha obra debe facerse sobre eles; pero o que todos deben comer - que só pode ser preparado por ti. ¹⁷ Entón ten que observar a festa dos pans ázimos, porque ese mesmo día eu vou traer os vosos exércitos da terra de Exipto. Polo tanto, ten que observar este día nas vosas xeracións por estatuto perpetuo. ¹⁸ No primeiro mes, o día catorce do mes, á tarde, comeredes pans ázimos ata o vixésimo primeiro día do mes, á tarde. ¹⁹ Por sete días sen levadura será atopado nas súas casas porque quen come o que é levedado, esa mesma persoa será cortado da congregación de Israel, se é un estraño ou un nativo da terra. ²⁰ Debe comer nada levedado; . En todas as vosas vivendas comeredes pans ázimos "(Éxodo 12: 15-20)

Levítico 23: 6-8 ensina sobre iso tamén. E Deuteronomio 16:16 amosa que as ofertas eran esperados para ser dada nos días dos pans ázimos, Pentecostés, ea caída Santo Días.

Orixinalmente, había "holocaustos e sacrificios" cando Deus "os tirou da terra de Exipto" (Xeremías 07:22). Eles foron engadidos por mor da desobediencia (Xeremías 7: 21-27) eo Novo Testamento está claro que nós non precisamos ter holocaustos ou sacrificios de animais agora (Hebreos 9: 11-15).

Como comemos o pan ázimo cada un dos días, entendemos que temos que evitar o pecado que é tan prevalente no mundo que nos rodea.

Feito Lonxe ou mantidos?

Eran os días dos pans ázimos aniquilado? Considere algo que Herbert W. Armstrong escribiu:

Non suprimida a Antiga Alianza

Teña en conta que os días dos pans ázimos son un período, tendo dous sábados de alta día. E este período é establecido para sempre - mentres os israelitas estaban aínda en Exipto - antes de que a lei cerimonial de Moisés fora dado ou escrita - diante de Deus mesmo propuxo a antiga alianza! O que a lei de Moisés, é a antiga alianza, non trouxo ou instituído, non poden levar! Na tradución de Fenton, o verso 17 é traducido: "consecuencia Manteña dese período como unha institución cada vez máis duradeira." O período completo está incluído.

Iso por si só debe probar que os días santos - e os sete días de pan sen levadura - son obrigatorias hoxe, e sempre!

Agora, se eses textos se aplican ao día 15, non o 14, como certamente facer, e é aquí probado finalmente, a continuación, é a Pascua establecido para-EVER? En realidade, é! Pero estes textos enriba refírense á festa e non de Pascua. No parágrafo que comeza Éxodo 12:21 a Pascua é de novo devandito, e verso 24 establece-lo para sempre! ...

Para observar a Pascua só, e, a continuación, deixar de observar os sete días dos pans ázimos, medio, no simbolismo, aceptar sangue de Cristo, e para seguir o pecado - para dicir ... a lei é aniquilado, estamos baixo a graza , é dicir, de licenza, para continuar no pecado!

Os sete días dos pans ázimos representan o cumprimento dos mandamentos, que é outra forma de dicir o afastamento do pecado. (Armstrong HW. What You Should Know About the Passover and Festival of Unleavened Bread. Good News, March 1979)

Os primeiros cristiáns non cren que os días dos pans ázimos foron aniquilado. O Apóstolo Paulo endosada manter axeitadamente a Festa de pan ázimo (1 Corintios 5: 7). El e outros aínda marcado / observou-se e observou-se fóra de Xudea:

⁶ Pero navegamos de Filipos, despois dos días dos pans ázimos, e en cinco días uniuse a eles en Tróade, onde estivemos sete días. (At 20: 6)

Os cristiáns non estaban mantendo os días dos pans ázimos, o Espírito Santo non tería inspirou esta a ser gravado así. Agora Filipos era unha cidade gentia en Macedonia. Foi gobernado polos romanos - mantendo así estes días non se limitou a un lugar como Xerusalén. En polo menos dous lugares no Novo Testamento, vemos que os días dos pans ázimos eran para ser mantido en áreas pagáns (1 Corintios 5: 7; Actos 20: 6).

Considero tamén a declaración "foi durante os días dos pans ázimos" en Actos 12: 3. Desde o autor Gentile Luke dirixiuse ao libro de Actos a outro pagáns (Actos 1: 1), por que el mencionados nos días de hoxe se eran descoñecidos para os cristiáns gentiles e deixara de existir?

Quizais debería ser engadido que a *carta dos Apóstolos* espuria século 3° afirma que Xesús ensinou os seus seguidores que manter os días dos pans ázimos ata que volva. Aínda que non poidamos contar con este documento, isto indica que algúns estaban mantendo estes días para o século 3rd.

Información de fóra da Biblia relata que os apóstolos Paulo, Xoán, Filipe, xunto con Policarpo de Esmirna e outros cristiáns primitivos, mantivo os días dos pans ázimos (Pionius. Life of Polycarp, Chapter 2).

A pesar diso, Canon 38 do *Concilio de Laodicéia* do século IV (c. 363-364) prohibiu a observación dos días dos pans ázimos. Aqueles na Igrexa de Deus non podería cumprir con moitos decretos deste Consello, que foi contra a Biblia e as antigas tradicións dos fieis.

Polo tanto, varios observadores do sábado seguiron mantendo os Días de pan sen levadura despois (Pritz. Nazarene Jewish Christianity. Magnas, Jerusalem, 1988, p. 35; Jerome as cited in Pritz, pp. 58,62,63; Ephiphanius. The Panarion of Ephiphanius of Salamis: Book II (sects 1-46) Section 1, Chapter 19, 7-9. BRILL, 1987, p. 117-119) e ata a Idade

Media e máis alá (Liechty D. Sabbatarianism in the Sixteenth Century. Andrews University Press, Berrien Springs (MI), 1993, pp. 61-62; Falconer John. A Breife Refutation of John Traskes Judaical and Novel Fanyces, pp. 57-58, as cited in Ball B. Seventh Day Men: Sabbatharians and Sabbatarianism in England and Wales, 1600-1800, 2nd edition. James Clark & Co., 2009, pp. 49-50).

Como nós na Continuing Church of God non aceptan que o Consello de Laodicéia falou para a verdadeira igrexa cristiá, aínda manter os días dos pans ázimos. Comemos un pouco de pan sen levadura para cada un dos sete días como a Biblia admoesta (Éxodo 12:15; 13: 6; 23:15; 34:18). Este pan pode facerse de diferentes grans / porcas, a utilización de trigo é non-bíblicamente necesario.

(E, se cadra, debe ser mencionado que se pode comer outros que pan sen levadura alimentos durante esta festa, só que hai pan fermentados son para ser comido. Ademais, a diferenza de Pascua, o primeiro eo último día dos pans ázimos son días, como o sábado semanal, que non se está a traballar.)

Mentres algúns quere alegorizam aínda que moitas partes da Biblia, aínda que certamente hai un entendemento espiritual para os días Santos, hai tamén un físico. E o respecto física nos axuda a entender mellor as leccións espirituais.

Os días dos pans ázimos axuda imaxe que nós, os cristiáns deben esforzarse para poñer o pecado ea hipocrisía das nosas vidas (cf. Mateo 16: 6-12; 23:28; Lucas 12: 1). Ao perder los físicamente, ela nos axuda a aprender mellor as leccións espirituais que Deus planeou.

4. Pentecostés: A verdade sobre a súa vocación eo don increíble de Deus

A maioría dos que profesan a Cristo sabe algo sobre Pentecostés. Moitos consideran que o inicio da igrexa do Novo Testamento correctamente.

Despois de que Xesús morreu, seus discípulos foron dixo esperar a recibir o poder do Espírito Santo:

⁴ E, estando con eles, ordenou-lles que non se retirasen de Xerusalén, pero que esperasen a promesa do Pai "que," El dixo: "vostede xa escoitou falar de min; ⁵ para certo, Xoán bautizou con auga, pero vós sereis bautizados co Espírito Santo, non moito despois destes días ". (Acts 1:4-5)

Entón, eles esperaron e:

¹ Cando o día de Pentecostés chegou a plenitude, estaban todos xuntos no mesmo sitio (Acts 2:1).

Teña en conta que a declaración enfatiza o feito de que **o día de Pentecostés chegara plenamente**. A Biblia deixa claro que os acontecementos que se seguen foron directamente relacionado ao feito de que **o día de Pentecostés chegara plenamente**. E, ao que sucedeu cos discípulos, porque foron todos observa-lo xuntos.

Aquí está o que pasou a continuación:

² E de súpeto veu do ceo un son, como dun vento impetuoso, e encheu toda a casa onde estaban sentados. ³ E foron vistas por eles linguas repartidas como que de lume, as cales chegaron sobre cada un deles. ⁴ E todos quedaron cheos do Espírito Santo e comezaron a falar noutras linguas, conforme o Espírito lles concedía que falasen. ...

³⁸ Entón Pedro díxolles: "Arrependei-vos, e cada un de vós sexa bautizado en nome de Xesús Cristo para perdón dos

pecados; e recibiredes o don do Espírito Santo. ³⁹ Pois a promesa é para ti e para os seus fillos, ea todos os que están lonxe, tantos cantos o Señor noso Deus chamar ".

⁴⁰ E con moitas outras palabras daba testemuño e exhortaba os, dicindo: "Salvai vos desta xeración perversa". ⁴¹ Entón, os que lle aceptaron a palabra foron bautizados; e aquel día preto de tres mil almas foron engadidos a eles. ⁴² E perseveravam na doutrina e na comunión dos apóstolos, na fracción do pan e nas oracións. ... ⁴⁷ louvando a Deus e caendo na graza de todo o pobo. E engadía o Señor á igrexa aqueles que ían sendo gardados. (Acts 2:2-4, 38-42, 47).

Recibiron un pouco do poder de Espírito Santo. E este é considerado o inicio da igrexa cristiá polos católicos romanos, ortodoxos orientais, a maioría dos protestantes, Testemuñas de Jehová, e grupos da Igrexa de Deus. Así, o Espírito Santo foi dado nun determinado momento (á vez que moitos dos xudeus observado Pentecostés) e que os discípulos de Xesús aínda estaban observando.

Iso non foi unha coincidencia.

Hai máis de Pentecostés?

Moitos non entender que o Pentecostés representou máis que a doazón do Espírito Santo eo inicio da igrexa do Novo Testamento.

Mirando para pasaxes en Antigo e Novo Testamento ofrece máis información sobre este día eo seu significado.

A Festa de Pentecostés foi mantido polos cristiáns trala inicial, pero sen mención de falar en linguas. O apóstolo Paulo seguiu mantendo Pentecostés décadas despois do Pentecostes mencionado no segundo capítulo do libro de Actos. Teña en conta o que escribiu, preto de 56 d.C.:

⁸ Pois eu non quere velo agora no camiño; pero espero estar un tempo con vostede, se o Señor o permitir. Pero vou permanecer en Éfeso ata o Pentecostés (1 Corinthians 16:8).

Isto amosa que Paulo sabía cando era Pentecostés, que sentiu que os Corintios debían saber cando era Pentecostés, e que os Efesios saberían

cando era Pentecostés. Así, ao parecer, estaba sendo observado por Paulo e os xentís en Éfeso e Corinto.

Nun ano, o apóstolo Paulo tamén quería estar en Xerusalén para Pentecostés, preto de 60 d.C.:

¹⁶ Porque Paulo decidira pasar de largo por Éfeso, para que non tería que gastar tempo en Asia; pois estaba correndo para estar en Xerusalén, se é posible, o día de Pentecostés (Acts 20:16).

Así, os cristiáns en Xerusalén aínda estaban observando Pentecostés e Paul foi observa-lo tamén. Se non, non habería ningunha razón obvia por que Paulo quería estar en Xerusalén o día de Pentecostés.

O termo Pentecostés é un termo grego que significa 50º. Este termo deriva do seguinte descrición Hebraica de calcular a data:

¹⁵ E ten que contar para vós, desde o día despois do sábado, desde o día en que trae a salsa da oferta de movemento: sete semanas é rematada. ¹⁶ Conta de 50 días para o día despois do sétimo sábado (Leviticus 23:15-16).

O Día de Pentecostés ten varios nomes, e por iso, algúns foron confundido sobre iso. Os seus outros nomes bíblicos inclúen: a Festa da Colleita, a Festa das Semanas eo día de primicias.

Tradicións xudías e cando é Pentecostés?

Cantando miúdo acompañado as festas santas de Deus, que comezou ao pór do sol:

²⁹ Debe ter unha música Como na noite nun festival santo é mantido, e alegría de corazón, como cando se vai cunha frauta, para vir ao monte do Señor, á Rocha de Israel. (Isaiah 30:29)

Xudeus modernos tenden a chamar Pentecostés polo termo *Shavuot*.

Algúns foron confundido cando Pentecostés é. Moitos xudeus non mantelo no mesmo día que a Continuing Church of God mantén-lo.

Os saduceus xudeus dixo correctamente "que o Pentecostés sempre caen en domingo", con todo "[i] n post-talmúdica e literatura geonic ...

Pentecostés cae o día 6 de Siwan" (Pineles, "Darkeh shel Torah," p. 212, Vienna, 1861; Pentecost. Jewish Encyclopedia of 1906) a data de moitos xudeus usan agora (que é na literatura post-talmúdica que foi xuntos despois do Antigo Testamento e non é escritura), é un cambio máis tarde e non a data bíblica . Nós, da Continuing Church of God observar o método bíblico.

Teña en conta o seguinte do ex Rabino Xefe Lord Sacks:

Os fariseos, que crían na Lei Oral, así como a escrita dun entendido "o sábado" para dicir, aquí, o primeiro día de Pessach (15 Nisan). Os saduceus, que só pensaba na lei escrita, levou o texto literalmente. O día despois do sábado e domingo. Así, a conta comeza sempre un domingo, e Shavuot, cincuenta días despois, tamén sempre cae un domingo. (Sacks L. Judaism: A Thought for Shavuot. Arutz Sheva, June 3, 2014.)

Os cristiáns deben lembrar que Xesús condenou os fariseos por confiar demasiado na Lei oral sobre a lei escrita (Mark 7:5-13). Xesús díxolles que estaban "facendo a palabra de Deus sen efecto a través da súa tradición que vostedes mesmos transmitiron. E moitas desas cousas que fai" (Mark 7:13).

E, como se mostra a continuación, Pentecostés refírese ao tempo de conta de cincuenta como estando asociado ás primicias:

¹⁶ Conta de cincuenta días para o día despois do sétimo sábado; entón ten que ofrecer unha nova oferta de cereais ao Señor. ¹⁷ Vostede soto súas vivendas dous pans de dúas décimas de efa. Eles serán de flor de fariña; eles deben ser cociñados con fermento. Son as primicias ao Señor (Leviticus 23:16-17).

Cando contar cincuenta días para o día seguinte ao sétimo sábado cre que Pentecostés é sempre a vir nun domingo. Pentecostés é executado desde o sol sábado ata a posta do sol do domingo. Irineu, que alegou ter atopado Policarpo de Esmirna, escribiu que os apóstolos mantiveron Pentecostés un domingo (Fragments of Irenaeus, 7).

primicias

O uso do termo "primeiros froitos" suxire unha segunda colleita. E, de feito, iso tamén é apuntado no Antigo Testamento:

¹⁶ ... a Festa da Colleita, as primicias do teu traballo, que ten sementado no campo; ¹⁷ ea festa da colleita no fin do ano, cando ten collido os froitos do seu traballo de campo (Exodus 23:16-17).

²² E ten que observar a Festa das Semanas, das primicias da colleita do trigo, ea festa da colleita no fin do ano (Exodus 34:22).

²⁶ Tamén o día das primicias, cando trae unha nova oferta de cereais ao Señor na súa Festa das Semanas, teredes unha santa convocatoria (Numbers 28:26).

Aínda que algúns comentaristas protestantes refírense a oferta de movemento polia como a festa de primeiros froitos (e.g. Radmacher E.D. ed. The Nelson Study Bible. Thomas Nelson Publishers, Nashville, 1997, p. 213), iso é un equívoco. Mentres "un paquete de primeiros froitos" foi ofrecido logo (Leviticus 23:10-11), como se mostra arriba, a Biblia refírese á Festa das Semanas como o tempo de primeiros froitos (non simplemente un paquete).

Como é que a idea de primicias axudarnos a entender este día?

A Festa de Pentecostés ou Festa das primicias (Exodus 34:22) recórdanos que Deus está chamando agora só unha pequena "primicias" da colleita espiritual, co último gran día benvida que imaxes dunha colleita maior máis tarde. A colleita de primavera, na maioría das áreas, en moito menor que a maior colleita da caída, e iso é consistente co plan de salvación de Deus para a humanidade.

Pero o que dicir de Xesús? El non era un tipo de primicias?

Si, por suposto foi. Paulo sinala:

²⁰ Pero agora Cristo resucitou dos mortos, e se fixo as primicias dos que dormen. ²¹ Porque, así como por un home veu a morte, tamén por un home veu a resurrección dos mortos. ²² Pois como en Adán todos morren, así tamén en Cristo todos serán vivificados. ²³ Pero cada un polo seu orde: Cristo as primicias, despois os que son de Cristo, na súa chegada. (1 Corinthians 15:20-23).

Cristo é o cumprimento da oferta salsa movido en Leviticus 23:10-11. El é o paquete de primicias. Tamén cumpriu ese papel cando subiu ao ceo o domingo (oferta de movemento mazo foi un domingo) despois que foi resucitado (Xoán 20: 1,17). Pero nin el nin os seus verdadeiros seguidores observou que hoxe se chama Pascua.

Ademais, James sinala que Xesús nos trouxo a ser tamén un tipo de primicias:

18 da súa propia vontade, el nos xerou pola palabra da verdade, para que fósemos como que primicias das súas criaturas (James 1:18).

Así, mentres Xesús era as primicias orixinal para representar a oferta de salsa movido, os verdadeiros cristiáns son unha especie de primicias, representado polo día de Pentecostes. "Primicias" significa que só algúns serán parte da colleita nesta época (cf. Luke 12:32; Romans 9:27; 11:5) - senón tamén implica que haberá unha maior colleita - un tempo en que todos os que nunca tiveron unha oportunidade para a salvación, máis tarde, ter un certo e real oportunidade.

Teña en conta o que Pedro declarou o día de Pentecostés:

29 "Homes e irmáns, déixeme falar libremente sobre o patriarch David, que morreu e foi enterrado, eo seu túmulo está connosco ata hoxe. 30 Polo tanto, a ser un profeta, e sabendo que Deus lle prometera con xuramento que o froito dos seus lombos, segundo a carne, levantaría o Cristo para sentir no seu trono, 31 el, prevendo que, falou da resurrección de Cristo, que a súa alma non foi deixada no Hades nin a súa carne viu a corrupción. 32 a este Xesús resucitouno Deus, que todos somos testemuñas. 33 polo tanto, que, exaltado pola destra de Deus, e recibindo do Pai a promesa do Espírito Santo, derramou . Isto que vós agora vedes e ouvis (Acts 2:29-33)

Teña en conta que Pedro, o día de Pentecostés, referiuse a Xesús como froitas e que El resucitou. Pentecostés mostra que Deus bendí este pequeno colleita, concedendo o seu Espírito Santo para que poidamos superar, facer a súa obra e medrar espiritualmente, aínda vivindo "presente século malo" (Galatians 1:4)

Agora Xesús non foi só a primeira das primicias, Tamén era o primoxénito entre moitos irmáns;

²⁹ Porque os que de antemán coñeceu, tamén os predestinou para seren conformes á imaxe de seu Fillo, para que sexa o primoxénito entre moitos irmáns (Romans 8:29).

⁵ Xesús Cristo, a fiel testemuña, o primoxénito de entre os mortos (Revelation 1:5).

Xa que Xesús é o primoxénito, que seguramente implica que non pode facer-se outros que están a ser como el. Así, converténdose no semellante a Xesucristo tamén é parte da mensaxe de Pentecostés. Claro que a idea de facer como Cristo é ensinado en toda a Biblia e non se limita ao Pentecostés. Teña en conta o que Xoán escribiu:

² ... seremos semellantes a El (1 John 3:2).

Por se tratar dunha asemblea sagrada, observa-se semellante a un sábado semanal, pero coas ofertas (Deuteronomy 16:16). No Antigo Testamento, a Festa das Semanas, que inclúen primicias, foi mantido 50 días despois do sábado despois da Pascua.

Tras a morte de Cristo, os apóstolos reuníronse naquela data. E naquela data, o Espírito Santo foi derramado para facilitar cristiáns acceso a Deus como unha especie de primicias. Xesús foi o primeiro destes primicias e cristiáns que son chamados nesta época son tamén para ser primicias como é (os chamados máis tarde tamén son para ser como Xesús é, pero simplemente non será primicias).

Días Santos poden ser mantido fóra de Xerusalén?

Algúns indicaron que os bíblicos Días Santos non pode ser mantido agora como esixe que todos quería ir a Xerusalén.

Pero iso non foi o caso historicamente, mesmo con Xesús.

Case ao comezo do seu ministerio mentres en Nazaré, Xesús falou sobre o "día dos sábados" (Lucas 4:16). Pentecost tamén é chamada de Festa de semanas / sábados (Deuteronomy 16:10,16). Que Lucas quería dicir o plural pode ser confirmado por mirar para o termo grego real. A palabra

real (agrupación non do Forte de palabras como) para sábados, σαββάτων, é plural (σαββάτω, como en Lucas 14: 1, é singular). O paso é traducido literalmente como segue:

¹⁶ E veu a Nazaret, onde foi creado. E segundo o seu costume, entrou nos días de sábados, na sinagoga, e levantouse para ler. (Luke 4:16, Green)

Entón, iso axuda a demostrar que se pode manter un día santo, como Xesús fixo, nun lugar diferente de Xerusalén. Tamén parecía posiblemente manter un día santo na Galilea en Lucas 6: 1-2 (Green JP, Sr. Interlinear Greek-English New Testament, third edition. Baker Books, 2002).

Quizais hai que esquecer que, cando a muller samaritana indicou que a adoración debe posiblemente ser restrinxido a área de Xerusalén (Xoán 4:19), Xesús dixo que non había unha restrición culto Xerusalén:

21 Xesús díxolle: "Muller, cre-me que o momento chega, en que nin neste monte, nin en Xerusalén adorareis Pai 22 Vós adorades o que non coñecedes; sabemos o que adoramos, porque a salvación vén . dos xudeus 23 Pero o momento vén, e agora é, en que os verdadeiros adoradores adorarán Pai en espírito e en verdade ;. ao Pai busca para os seus adoradores 24 Deus é espírito, e os que o adoran deben adoro en espírito e verdade ". (John 4:21-24)

O Novo Testamento mostra claramente que o Día Santo ou outro culto non se restrinxe a Xerusalén (see also Matthew 10:23; 23:24).

Débese notar que as igrexas Greco-romana tamén recoñecen que o Pentecostés, por veces chamada a festa das semanas (Leviticus 23:15-16) ou o día das primicias (Numbers 28:26) no Antigo Testamento, tiña un significado cristião . E non restrinxen a observancia a unha cidade.

Considero tamén que a idea de cristiáns sendo primicias confirmase no Novo Testamento (James 1:18). No antigo Israel, houbo unha colleita pequena na primavera e unha colleita máis no outono. A primavera Santo día de Pentecostés, cando debidamente comprendido, axuda a imaxe que Deus só está chamando algúns agora a salvación (John 6:44; 1 Corinthians 1:26; Romans 11:15) cunha colleita maior vindo máis tarde (John 7:37-38).

Moitas igrexas greco-romanas observar algunha versión de Pentecostés. Con todo, en parte porque non observan algúns outros días santos bíblicos, eles non poden entender por que Deus só chamar algunhas agora, e que ten un plan para ofrecer toda a salvación (Luke 3:6; Isaiah 52:10). A misericordia triunfa sobre o xuízo "(James 2:13).

5. Festa das Trompetas: Retorno de Cristo e os acontecementos que levaron a ela

A maioría das igrexas greco-romanas non gardan os días santos bíblicos que ocorren xeralmente no outono. Con todo, estes días Santos retratan moitos eventos centrais no plan de Deus.

A Festa das Trompetas non só retrata a vida de Cristo para resucitar as primicias dos mortos, tamén retrata o terrible momento da devastación logo adiante ea intervención de Xesús Cristo para salvar a vida de aniquilación total e establecer o Reino de Deus na terra.

Imos entender como este festival encaixa gran plan mestre de Deus.

Considérese que hai un gran período de tempo entre o día de Pentecostés ea festa das trompetas. Desde a igrexa do Novo Testamento comezou o día de Pentecostés e basicamente termina cando Xesús volver na última trompeta (1 Corinthians 15:51-57), en certo sentido, o período de tempo entre o Pentecostés ea festa das trompetas pode ser considerado como representando a era da igrexa .

O cuarto día Santo, a Festa das Trompetas, é observada en "O sétimo mes, o primeiro día do mes" (Leviticus 23:23-25).

O número sete no plan de Deus significa a conclusión e perfección. O sétimo mes do calendario de Deus (ocorre en setembro e / ou outubro) contén os últimos catro festivais, retratando a conclusión do gran plan de Deus para nós. O festival que cae o primeiro día deste mes marca o inicio dos eventos finais no plan de Deus.

É máis un Sábado anual de descanso do seu traballo regular, e estaba a ser un monumento con Sonido de trompetas (Leviticus 23:24-25). É tamén un tempo para aprender os camiños de Deus (Nehemiah 8:2-3; cf. Ezra 3:1-7). Moito do que pasou cos fillos de Israel foi escrito para os nosos "exemplos, e escritas con aviso noso, para quen os fins dos séculos chegaron" (1 Corinthians 10:11).

É a partir do golpe de trompetas que a Festa das Trompetas chama o seu nome.

Hai unha gran cantidade de significado simbólico ligada co vento destes trompetas, especialmente en relación ao fin dos tempos en que estamos vivindo. Nótese que o nome xudeu moderno esta data, Rosh Hashanah para, non é bíblico, nin mesmo orixinal para os xudeus. Era algo que adoptaron séculos despois de que Deus deu a eles e despois do Antigo Testamento foi escrito (Kramer, Amy J. Rosh Hashaná Origins. Dereitos de autor © 1998-1999 Todos xudía, Inc).

A Biblia ensina que trompetas foron golpe para anunciar festas de Deus, así como para chamar a xente para montar (Numbers 10:1-3, 10).

Libro da Vida

Curiosamente, estudiosos xudeus ter amarrado a Festa das Trompetas co 'Libro da Vida "(Peltz M, Rabbi. What is in a Rosh Hashanah greeting? Haaretz, September 17, 2012). Por que iso é de interese?

Ben, a Biblia ensina que os que están listados en 'Libro da Vida "(Philippians 4:3; Revelation 3:5) serán resucitados (Hebrews 12:22-23). Cando? Na sétima e última trompeta:

⁵¹ Velaquí, dígovos un misterio: nin todos durmiremos, pero todos seremos transformados - ⁵² nun momento, nun abrir e pechar de ollos, ante a última trompeta. Porque a trompeta soar, e os mortos resucitarán incorruptíbeis, e nós seremos transformados. ⁵³ Por isto que é corruptíbel se revista da incorruptibilidade, e isto que é mortal se revista da inmortalidade. (1 Corinthians 15:51-53)

O libro da Apocalipse ensina claramente que sete trompetas será fundido (8: 2), o castigo vén sobre aqueles que non están protexidos por Deus (9: 4), e, a continuación, reino e xuízo de Deus virá (11: 15-18). Finalmente ela ensina que aqueles cuxos nomes non están escritos no Libro da Vida pode experimentar a segunda morte (Revelation 20:14-15).

Toques de trompeta

Considero que a Biblia amosa que durante a historia de Israel, que foi fortemente puntuada por conflitos e rebelión, trompetas continuaron a ser usados como dispositivos de alerta, para chamar ás armas ou como

preludios para mensaxes importantes - sempre para marcar un evento de tremenda importancia para o todo nación.

Deus tamén usou os profetas, entre eles Isaías, Ezequiel, Oseas e Joel, para advertir Israel sobre castigos El traería sobre eles polo seu rebelión constante contra as súas leis. Estes profetas eran a usar as súas voces como trompetas a soar as súas advertencias ao pobo de Deus.

¹ Cry en voz alta, non aforra; Levanta a túa voz como a trompeta; Diga ao meu pobo a transgresión e á casa de Xacob os seus pecados. (Isaiah 58:1)

Nós, da Continuing Church of God está a traballar para facelo hoxe. Nós coraxosamente dicir dos pecados da sociedade e como os eventos mundiais están aliñados coa profecía debidamente comprendido - que tamén se esforzo para explicar.

Pero haberá tamén toques de trompeta literais próximos no futuro, como o Libro da Revelación ensina (Revelation 8:1-13, 9:1-18). Pero a maioría non vai acatar esas advertencias.

Moitos son sopradas no Libro de Apocalipse, e unha morea estaban sendo soprado na Festa das Trompetas (Leviticus 23:24) - espero que moitos poden ver a conexión.

Pero o trompeta máis importante, en certo sentido, podería ser o último, o sétimo. Aquí está o que Apocalipse ensina sobre iso:

¹⁵ E o sétimo anxo tocou a trompeta, e houbo no ceo grandes voces, dicindo: "Os reinos do mundo viñeron a ser os reinos de noso Señor e do seu Cristo, e El reino para sempre e sempre!" ¹⁶ E os vinte e catro anciáns que se sentaron diante de Deus nos seus tronos caeron sobre os seus rostros e adoraban a Deus, ¹⁷ dicindo: "Nós te damos grazas, ó Señor Deus todopoderoso, o que é, o que era eo que hai de vir, porque que tomou o teu gran poder e reinou. ¹⁸ nacións se enfureceram, ea súa ira chegou, eo tempo dos mortos, que deben ser xulgados, e que ten que recompensar os seus servos, os profetas e os santos, e os que temer o teu nome, grandes e pequenos, e debe destruír os que destrúen a terra. " ¹⁹ Entón o templo de Deus foi aberto no ceo, ea arca da súa alianza foi vista no seu templo. E houbo

lóstregos, barulhos, tronos, un terremoto e gran saraivada. (Revelation 11:15-19)

A Festa das Trompetas imaxes do futuro golpe de trompetas ea realidade de que Xesús virá e establecer o Reino de Deus na terra. A boa noticia da chegada do Reino de Deus é unha gran parte do que Xesús quere que os seus servos para proclamar agora (Matthew 24:14; 28:19-20), e entón virá o final (Matthew 24:14). A Festa dos puntos Trompetas vitoria de Cristo sobre este mundo.

historiadores greco-romanos, como Jerome e Epifânio (Catholica Omnia Tabulinum De Ecclesiae Patribus Doctoribusque Materia Migne JP Argumentum Patrologia Latina Volumen MPL025 Ab columna relativa Culumnam 1415 -. 1542A, pp 922, 930 e Epifânio (Ephiphanius O Panarion de Ephiphanius de Salamina. Book II (sects 1-46) Section 1, Chapter 19, 7-9. Frank Williams, editor. Publisher BRILL, 1987, p. 117-119), rexistrou que os 'cristiáns Nazareno' seguiu mantendo a caída Días Santos ... nos séculos IV e V. tamén foron mantidos polos fieis cristiáns en Xerusalén que reivindicaron o edificio orixinal cristiá en Xerusalén no século IV ata que foron parados polas autoridades imperiais (Pixner B. Church of the Apostles Found on Mt. Zion. Biblical Archaeology Review, May/June 1990: 16-35,60).

O antisemita John Chrysostom tentada especialmente para impedir a xente de manter a Festa das Trompetas, a finais do século IV (John Chrysostom. Homily I Against the Jews I:5;VI:5;VII:2). Con todo, os que tentan ser fieis continuaron a facelo ao longo da historia. A Continuing Church of God faino agora.

6. Día da Expiación: Satanás Obtén Prohibido

O próximo outono santo día é o Día da Expiación:

²⁶ E o Señor falou a Moisés, dicindo: ²⁷ "Ademais, o décimo día deste sétimo mes será o día da expiación. Será unha santa convocatoria para ti, ten que aflixir as vosas almas, e ofrecer unha oferta queimada ó. . Señor ²⁸ E ten que facer ningún traballo ese mesmo día, xa que é o día da expiación, para facer expiación por vós ante o Señor, voso Deus. ²⁹ a calquera persoa que non está aflito na alma ese mesmo día será extirpada do seu pobo ³⁰ E calquera que fai un traballo ese mesmo día, a persoa que a romperei do medio do seu pobo ³¹ farás ningunha obra; .. iso será estatuto perpetuo polas vosas xeracións en tódalas súas . vivendas ³² Esta será para vós un sábado de descanso, e afligireis as vosas almas ;. no noveno día do mes, á tarde, noite tras noite, ten que celebrar o seu sábado " (Leviticus 23:26-32).

7 'O décimo día deste sétimo mes teredes santa convocatoria. Afligireis as vosas almas; non debe facer calquera traballo. (Numbers 29:7)

O xaxún é historicamente principalmente como a frase "aflixir as vosas almas" foi interpretado polo xudaica e Igrexa de comunidades Deus (isto tamén é comprobado por pasaxes como Psalm 35:13; 69:10 and Isaiah 58:5) para significar o xaxún, salvo que de algunha maneira é paciente, e, polo tanto, xa está aflito. Noite tras noite significa de sol a sol.

O propio Novo Testamento chama o Día da Expiación, "Fast" (Acts 27:9), que non só indica que o apóstolo Paulo estaba mantendo- (que estaría por declaracións en Acts 21:18-24; 28:17), pero que o grego-chamado Teófilo (o cristián que o Libro de Actos foi dirixida en Acts 1:1), tamén debe ser ou outro termo sería substituído.

individuos practicantes afiliados coas Igrexas de Deus rápido desde o sol esta noite ata a posta do sol na noite seguinte (se se fisicamente capaces - lactantes, nenos, mulleres embarazadas, e outros aflitos non son esperamos para rápido - iso é consistente coas prácticas xudías nesta área tamén). Neste rápido nos queda sen comida ou bebida.

Estrañamente, un informe protestante afirma que unha razón os cristiáns non precisan manter o Día da Expiación é porque non hai hoxe ningún templo xudeu (Cocherell BL. SHOULD THE FOLLOWERS OF CHRIST FAST ON THE DAY OF ATONEMENT?). Con todo, a realidade bíblica é que os fillos de Israel cumprían o Día da Expiación por séculos antes había un templo ea outra realidade é que o Novo Testamento mostra que os cristiáns son agora o templo de Deus (1 Corinthians 3:16-17) .

dúas cabras

No Antigo Testamento, o Día da Expiación incluíu unha cerimonia onde o chivo Azazel foi enviado ao deserto (Leviticus 16:1-10). Algúns cristiáns vin ese envío do bode Azazel afastado como retratando o tempo durante o milenio cando Satanás sería detido por mil anos no abismo (Revelation 20:1-4). Isto significa que non será capaz de seducir e enganar durante ese tempo. Por mor do sacrificio de Xesús, unha cabra non é sacrificado para observar o día de hoxe (cf. Hebrews 10:1-10).

Aínda Xesús foi o noso año pascual sacrificado por nós (1 Corinthians 5:7-8) e foi morto só unha vez (Hebrews 9:28), tamén vemos un tempo distinto de Pascua en que Xesús cerimonial é morto.

Por que?

Moitos especularon, pero podería haber pistas, xunto co feito de que este sacrificio acontece antes do lanzamento da segunda cabra.

A Semana Santa orixinal só resultou israelitas ser preterido por seus pecados. Nesta idade, os que son verdadeiros cristiáns afirman que o sacrificio de Xesús na súa Semana Santa terrea final para pagar a pena polos nosos pecados. Pero os cristiáns reais son unha pequena minoría da poboación do mundo (Luke 12:32; Romans 11:5).

Sempre que a Biblia chama Satanás de "Deus deste século" que ten "cego" do mundo (2 Corinthians 4:4), a maioría foi cegado e aínda non foron cubertos polo sacrificio de Xesús. Con todo, iso vai ocorrer por case todos os que chamarase - nin neste mundo ou a idade para vir (Matthew 12:32). Mostrando o sacrificio, cerimonialmente despois da era da igrexa remata, axuda a demostrar que o sacrificio de Xesús non era só

para aqueles que son chamados na era da igrexa, como o plan de Deus inclúe a oferta de salvación para todos, e os elixidos non só de hoxe.

Ao mostrar o sacrificio antes do outro chivo sendo liberados, iso demostra que Xesús non estaba levando os pecados de Satán.

Xesús tomou a pena de todos os seres humanos. Pero ela non se aplica aos seres humanos ata que despois de Deus nos chama e nos concede arrepentimento (John 6:44) e chegamos a estar disposto a arrepentirse e pasamos a crer. Non só en Xesús, pero cremos que o Fillo e cremos que o Pai, é dicir, cremos que eles din. Tamén, nos probalo, arrepentíndose se, ser bautizado, sendo concedido o Espírito Santo (Acts 2:38) e, en realidade, intentando vivir como eles lles gustaría facernos vivir (cf. 1 John 2:6).

Mantido ao longo da Historia

O Día da Expiación foi mantido no século 4 segundo John Chrysostom que predicou contra el (John Chrysostom. Homily I Against the Jews I:5;VI:5;VII:2).

Isto tamén se pode ver na Canon 69/70 dos sirios Cânones Apostólicos preto deste tempo, que intentou Bani-lo (Seaver JE. Persecution of the Jews in the Roman Empire (300-438), Issue 30 of University of Kansas publications: Humanistic studies. University of Kansas Publications, 1952, pp. 34-35).

Un documento musulmán, datado do período do quinto ao décimo século, afirma que Xesús e os seus discípulos mantido o xaxún nos mesmos días como os xudeus. El indica que xudaico-cristiáns foron aínda mantendo o Día da Expiación, mentres que os greco-romanos veu cun 50 días Lenten-

período de xaxún que Xesús non manter (Tomson P. Lambers-Petry L. The Image of the Judaeo-Christians in Ancient Jewish and Christian Literature, Volume 158, 2003, pp. 70-72; Stern SM. Quotations from Apocryphal Gospels in 'Abd Al-Jabbar. Journal of Theological Studies, NS. Vol. XVIII, (1) April 1967: 34-57). Relatos doutros historiadores sosteñen esa visión (por exemplo Pines, pp. 32-34). Ademais, podemos ver relatos históricos que aínda estaba sendo sometido na Transilvania o século 16 (Liechty, pp. 61-62).

A antiga Igrexa Radio de Deus observado no Día da Expiación (e os outros días Santos) ao longo do século 20. Nós, da Continuing Church of God seguir observa-lo hoxe.

7. Festa dos tabernáculos: un vislumbre de como será o mundo baixo o reinado de Cristo

A Festa dos tabernáculos imaxes dun evento culminou no plan de Deus. Despois de que Xesús morreu polos nosos pecados para redimir a humanidade, e despois que enviou-nos o Espírito Santo e escolleu un pobo para o seu nome para facer reis e sacerdotes para reinar con el sobre terra (Apocalipse 5:10), e despois da súa segunda vinda, e despois que foi finalmente posto todos os pecados sobre a cabeza de Satanás separar a el e os pecados da presenza de Deus eo seu pobo (facendo-nos finalmente uniuse en-un con el, expiación), entón estamos preparados para esa serie final de eventos, o inicio do establecemento da milenaria Reino de Deus na terra.

A Festa dos tabernáculos imaxes de abundancia espiritual e material que debería ocorrer durante o reinado milenaria de Xesús Cristo, cando a xente van manter as leis de Deus, sen enganados de Satanás (Apocalipse 20: 1-6). Isto está en contraste co que está a suceder agora nun mundo enganado por Satanás (Apocalipse 12: 9). erro Satânico, que será ir entón (Apocalipse 20: 1-3), é parte da razón pola que a maioría dos que profesan o cristianismo ser enganado por 'Nice' falsos ministros, así como por que moitos destes ministros foron enganados (2 Corintios 11: 14-15).

O propio Xesús, mantivo a Festa dos tabernáculos, e tamén ensinou por John 7: 10-26.

Aquí están algunhas instrucións sobre o tema das escrituras hebraicas:

³³ Entón o Señor falou a Moisés, dicindo: ³⁴ "Fala ós israelitas, dicindo :. 'O día quince dese sétimo mes haberá a festa dos tabernáculos para sete días ao Señor ³⁵ O primeiro día haberá santa convocatoria. farás ningún traballo servil.

⁴¹ Debe mantelo como unha festa ó Señor por sete días cada ano. Será un estatuto para sempre nas súas xeracións. Debe celebralo lo no sétimo mes. ⁴² Debe habitar en tendas durante sete días. Todos os que son israelís nativos habitarán en cabinas, (Leviticus 23:33-35,41-42)

¹³ "Debería observar a festa dos tabernáculos sete días, ... ¹⁴ E se alegrará na túa festa, vostede eo seu fillo ea súa filla, o teu servo e túa serva eo levita, o estranxeiro, eo orfo ea viúva, que están dentro das túas portas. ¹⁵ Sete días ten que manter unha festa sagrada para o Señor o teu Deus, no lugar que o Señor escolle, xa que o Señor o teu Deus te bendiga en toda a súa colleita, e en todo o traballo das súas mans, de xeito que certamente alegría.

¹⁶ "Tres veces ao ano todos os teus homes aparecerán ante o Señor, o teu Deus, no lugar que escolle: na festa dos pans ázimos, na festa das semanas, e na festa dos tabernáculos, e non deben comparecer ante o Señor de mans baleiras ¹⁷ cadaquén ofrecerá conforme poida, segundo a bendición do Señor, voso Deus, que lle deu (Deuteronomy 16:13-17) ..

Deus antigo Israel habitarán en tendas / tabernáculos ('Sucot' en hebreo) no deserto durante décadas antes de entraren na terra prometida. Estas cabinas, en certo sentido, na foto que eles eran só herdeiros da terra prometida. Mesmo durante o Milenio, cando o Reino de Deus está gobernando nacións mortais, a xente mortais serán só herdeiros reino. Deben superar e medrar en coñecemento e sabedoría para herdar as promesas.

Deus di de Efraim (por veces retratando un tipo de todo o Israel nas escrituras) que van "habitar en tendas, como nos días de festa" (Hosea 12:9, Douay-Rheims). Israel, no deserto, era un tipo de todas as persoas que deben pasar por probas e traballos para herdar as promesas (1 Corinthians 10:11). Eran peregrinos, esperando para herdar as promesas de Deus.

Nós, cristiáns, están a darse conta de que non temos ningunha cidade permanente nesta idade e ollar para o que hai de vir (Hebrews 13:14). A permanencia en vivendas temporais durante a Festa de tabernáculos axuda a lembrar-nos diso. Cristiáns deben participar dos cultos da igrexa, se é posible, todos os días da Festa dos tabernáculos aprender (Deuteronomy 31:10-13; Nehemiah 8:17-18) sacrificios ser vivo que é o noso "culto racional" (Romans 12:1) .

A Festa de tabernáculos é un momento de **exultar** (Dt 14:26; 16:15). O uso do dízimo relacionado (comunmente chamado de "segundo dízimo"), amosa que este está a ser un momento de abundancia (Deuteronomio 14:

22-26), pero tamén que o Ministerio debe ser tomado coidado nesta época (Deuteronomio 14: 27). A Festa dos tabernáculos axuda a imaxe o tempo de abundancia milenaria. Isto nos dá un reflexo do tempo trala volta de Xesús.

O milenio representa o sétimo día do plan de 7.000 anos de Deus. Curiosamente, cada sete anos, o libro da lei foi ordenado para ser lido na Festa dos tabernáculos (Deuteronomy 31:10-13). Isto axuda a imaxe que a lei, incluíndo os Dez Mandamentos, estará sometido no milenio, como a Biblia amosa a lei ensina entón (Isaiah 2:2-3; sobre os mandamentos que se pode acceder no noso folleto en liña gratuíta dez Mandamentos). E vivir de acordo coas leis de Deus que traerá bendicións e abundancia durante o milenio.

Nós, cristiáns, agora esperar o próximo milenio eo cambio que se produce na última trompeta (1 Corinthians 15:52), que tamén se chama a primeira resurrección:

⁴ E vin tronos, e asentáronse sobre eles, eo xuízo foi comprometido con eles. Entón vin as almas daqueles que foron degolados por mor do testemuño de Xesús ea palabra de Deus, e que non adoraban a besta nin a súa imaxe, e non recibiron o sinal nas súas frentes nin nas súas mans. E viviron e reinaron con Cristo durante mil anos. (Ap 20: catro)

A Biblia mostran que, tras Xesús reúne a si a Igrexa, e despois que está sentado no seu trono, onde iremos gobernar con El, ha reunir as nacións diante del e dicir aos cristiáns:

³⁴ Vinde, benditos do meu Pai, posuín por herdanza o reino

vos está preparado desde a fundación do mundo: (Matthew 25:34).

Agora, os que gardan a Festa dos tabernáculos ansiosos para iso, xa que axuda a imaxe do reino milenar.

No inicio do segundo século, Papias de Hierápolis dixo:

[T] aquí será un período de preto de mil anos despois da resurrección dos mortos, e que no Reino de Cristo será creado en forma material sobre este mesmo terra.

O respecto da Festa dos tabernáculos é unha sombra da chegada do Reino milenaria de Deus que os fieis cristiáns mantiveron desde os tempos do Novo Testamento.

Onde pode ser mantido?

A Festa dos tabernáculos é esencialmente unha 'peregrinación' (Psalm 84:1-5) período, o que significa que xeralmente implica viaxar fóra da súa comunidade normal. Xesús habitou 'cos seres humanos cando estaba aquí (como o ἐσκήνωσεν palabra grega en Xoán 1:14 pode ser traducido por Green JP. Interlinear Greek-English New Testament. Baker Books, 1996, 5th printing 2002, p. 282).

Mentres algúns afirman falsamente que a Festa dos tabernáculos do pasado por tempos actuais só deben ser mantidos en Xerusalén, isto é un erro. Os fillos de Israel non estaban en Xerusalén por séculos despois as ordes para a súa observancia en Levítico 23 rexistráronse-tanto Xerusalén non era unha opción para eles inicial. A Biblia amosa a Festa dos tabernáculos poden ser mantido en diferentes Xerusalén cidades (Nehemiah 8:15; cf. Deuteronomy 14:23-24). Durante a segunda frase Templo (530 aC - 70 dC), os xudeus frecuentemente mantido en outro lugar (Hayyim Schausse noted, "Sukkos was a great festival even outside of Jerusalem." Schausse H. The Jewish Festivals: A Guide to Their History and Observance, 1938. Schocken, p. 184).

Tamén pode ser interesante notar Policarpo de Esmirna o século 2º (Vida de Policarpo, Capítulo 19.) e algúns outros en Asia Menor a finais do século 4º mantivo a Festa dos tabernáculos, en Asia Menor, non en Xerusalén. Isto é confirmado polos fontes, tales como o santo católico Xerome (Patrologia Latina Volumen MPL025 Ab Columna ad Culumnam 1415 - 1542A) e busca feita polo século 20 Cardeal Jean Daniélou (Danielou, Cardinal Jean-Guenole-Marie. The Theology of Jewish Christianity. Translated by John A. Baker. The Westminster Press, 1964, pp. 343-346).

A estudioso anti-milenaria do século XIX chamado Giovanni Battista Paganì escribiu o seguinte sobre o exipcio Bishop Nepos do terceiro século e os que apoiaron o milenio:

... todos os que ensinan un milenio enmarcada segundo ideas xudías, dicindo que durante o milenio, lei mosaica será restaurada ... Estes son chamados Judaical milenaristas, non

como xudeus, pero como tendo inventado e mantivo un milenio de acordo ... A principal autores deste erro se Nepos, un bispo africano, contra quen son Dionísio escribiu os seus dous libros sobre promesas; e Apolinário, a quen St Epifânio confundir no seu traballo contra as herexías. (Pagani, Giovanni Battista. Published by Charles Dolman, 1855, pp. 252-253)

Debe ser interesante notar que nin Bispos Nepos nin Apolinário eran xudeus, pero foron condenados por unha relixión que crenzas "xudeu". E desde Apolinário chámase un santo católico, debe quedar claro que os respecten líderes cristiáns non-xudeus no inicio do século terceiro claramente fixo realizar a ideas que foron condenadas polos alegoristas. O feito de que eles realizaron a "lei mosaica" é unha evidencia, entón, que ambos entenderon o significado e mantivo a Festa dos tabernáculos, pero cunha énfase cristiá.

A Greco-Roman Bishop e San Metódio do Olimpo a finais do 3° ou a principios do século 4 ensinou que a Festa dos tabernáculos foi ordenado e que tivo leccións para os cristiáns:

Por unha vez en seis días Deus fixo o ceo ea terra, e rematou todo o mundo, e descansou no sétimo día, de todas as obras que fixera, e bendixo o sétimo día e santificar, por iso, unha figura no sétimo mes, cando os froitos da terra foron reunidos, somos ordenados a manter a festa ó Señor, ... é ordenado que a festa dos nosos tabernáculos será celebrada ao Señor ... Pois, como como os israelitas, tendo deixou as fronteiras de Exipto, chegou por primeira vez ao tabernáculos e, a partir de aí, tendo de novo establecido, entrou na terra da promesa, así tamén nós tamén. Pois tamén eu, pegando a miña viaxe, e saíndo do Exipto desta vida, veu por primeira vez para a resurrección, que é a verdadeira festa dos tabernáculos, e non creando a miña tenda, adornada cos froitos da virtude, en primeiro día da resurrección, que é o día do xuízo, celebrar con Cristo, o milenio de descanso, que se chama sétimo día, mesmo o certo sábado. (Metódio. Banquete dos dez virxes, Discurso 9)

O padre católico e estudioso Jerome dixo que nazarenos cristiáns mantivo e que eles crían que sinalou o reino milenar de Xesucristo (Patrologia Latina Volumen MPL025 Ab Columna ad Culumnam 1415 - 1542A). Esta mantemento da Festa dos tabernáculos polos cristiáns

nazarenas a finais do século IV, tamén foi confirmada polo Católica e Ortodoxa Santo Epifânio.

Diferenzas cristiáns dos israelitas

Principalmente en base a escrituras do Novo Testamento, os cristiáns manter a festa dos tabernáculos pouco diferente do que a que os israelitas fixeron.

Rexistros indican que a Festa dos tabernáculos parece ser mantida en Europa durante a Idade (embaixador Facultade curso por correspondencia Oriente, Lección 51. "E a muller fuxiu para o deserto, onde xa tiña lugar ..." Apocalipse 12: 6 . 1968), así como en concreto na Transilvania en 1500 (Liechty, pp. 61-62), en lugares sen follas de palmeira. Hai algunha evidencia para suxerir que foi sometido nas Américas en 1600 e 1700. Foi mantido pola antiga Igrexa Radio de Deus e da Igrexa Mundial de Deus en todo o mundo no século ²⁰.

Nós, da Continuing Church of God seguir mantelo en lugares de todo o mundo e nós tamén ensinan que a Festa dos tabernáculos puntos ao reino milenar de Xesucristo no Reino de Deus.

A Festa dos tabernáculos foi observado por moitos cristiáns modernos tanto en tendas ou salas de motel / hotel funcionando como "tabernáculos" -vivendas temporais- e non só en cabanas de pólas de palma que os israelitas normalmente utilizaban. O Novo Testamento revela que os cristiáns teñen unha tenda diferente (cf. HB de 8: 2; 9: 11-15), o que é consistente con non ter que construír persoalmente unha cabana de palma. A Biblia amosa que os israelitas habitaron principalmente en tendas por Éxodo 33: 8 (e ás veces outra, aparentemente temporal, por Deuteronomio 4: 45-49, casas), mentres eles estaban no deserto por corenta anos e que Deus considera aqueles como " tabernáculos "por Levítico 23:43. Vivindo en tendas ou cuartos de motel é un tipo similar de temporal vivenda / tabernáculo hoxe.

A Biblia amosa os cristiáns non precisan facer sacrificios de animais / ofertas (Hebrews 9:9), como os holocaustos que os fillos de Israel usados para proporcionar durante a Festa dos tabernáculos (Leviticus 23:36-37). Pola contra, estamos a ofrecer-nos como sacrificio vivo, que é o noso servizo razoable (Romans 12:1) -que inclúe, normalmente, asisten regularmente os cultos da igrexa durante a Festa dos tabernáculos.

Algúns poden preguntar por servizos que frecuentan faise para todos os días a festa dos tabernáculos, pero iso non é necesario para os días dos pans ázimos. A razón bíblica básica é que a orde di: "Vostede debe observar a Festa dos tabernáculos sete días ... Sete días ten que manter unha festa sagrada para o Señor o teu Deus, no lugar que o Señor escolle" (Deuteronomio 16: 13,15) pero iso non é tan afirmou relacionada aos días dos pans ázimos os comandos por el di para comer pans ázimos por sete días en Levítico 23: 6 e Deuteronomio 16: 3, ao contrario de observar a festa por sete días (facemos un 'sacrificio' dos sete días dos pans ázimos por comer pan sen levadura en cada un dos días). A Biblia tamén di estar en vivendas temporais durante a Festa dos tabernáculos (Levítico 23:42), pero non indica está relacionado con outras Días Santos.

Desde Satanás será preso durante o reino milenar (Revelation 20:1-2), haberá menos decepción despois. Indo para o tempo da Festa dos tabernáculos e reunión diaria axuda a imaxe dun tempo cando o mundo será moi diferente do que é agora.

"Veña o teu Reino" (Mateo 6:10).

A Biblia ensina que a Festa dos tabernáculos estará sometido no Milenio e Deus acabará por 'Tabernaculizar' con Nós

A profecía bíblica mostra que a Festa dos tabernáculos estará sometido no milenio:

¹⁶ E será que pasou que todos os que restaren de todas as nacións que viñeron contra Xerusalén, subirán de ano en ano a adorar o rei, o Señor dos exércitos, e para manter a Festa dos tabernáculos. ¹⁷ E será que calquera das familias da terra non subir a Xerusalén para adorar o rei, o Señor dos exércitos, sobre eles non haberá choiva. ¹⁸ Se a familia do Exipto non subir e entrar, non terán choiva; eles recibirán a praga que o Señor alcanza as nacións que non subiren a Festa dos tabernáculos. ¹⁹ Este será o castigo de Exipto, eo castigo de todas as nacións que non subiren a Festa dos tabernáculos (Zechariah 14:16-19).

Así, a Biblia ensina que Deus vai esperar todo para manter a Festa dos tabernáculos no futuro. Mesmo comentaristas católicos recoñecen que o

plan de Deus inclúe a Festa dos tabernáculos. Un comentario Católica sobre pasaxes en Zacarias 14 estados:

Nese medio tempo, como antes perseguiu a Igrexa debe ser convertida, e con gran devoción vai celebrar as festividades, e exercer ritos relixiosos para Deuses honra e debe merecer grandes recompensas. (The Original And True Douay Old Testament Of Anno Domini 1610 Volume 2, p. 824)

O Reino de Deus substituirá todos os reinos deste mundo (Revelation 11:15), e este festival axuda esta imaxe, separando (cf. Revelation 18:4; 1 John 2:18-19) peregrinos cristiáns (1 Peter 2:1-12) a partir da súa rutina normal.

O mantemento da Festa dos tabernáculos dános un reflexo nesta idade que vai pasar no futuro reino milenar. A Biblia tamén mostra que, máis tarde, "o tabernáculo de Deus" estará sobre a terra "e habitará con" nós (Revelation 21:3).

Manter a Festa dos tabernáculos agora é unha anticipación do que está por vir no Reino de Deus.

8. último gran día: Plan sorprendente de salvación de Deus para a Humanidade

Este oitavo día, o día que segue inmediatamente os sete días da Festa dos tabernáculos, imaxes da conclusión do plan de redención.

O "Libro da Vida" - tipificando salvación - abrírase (Apocalipse 20:12). Este é só antes do novo ceo e a nova terra (Apocalipse 21: 1). Os xudeus chaman este festival *Shemini 'Azeret*, que significa 'oitavo día de montaxe' (tamén o que implica que os últimos sete días da Festa dos tabernáculos foron días de montaxe).

Aquí está máis no oitavo día da Biblia:

³⁴ ... 'O día quince dese sétimo mes haberá a festa dos tabernáculos para sete días ao Señor. ... ³⁶ No oitavo día teredes unha santa convocatoria. ... É unha asemblea sagrada, e ten que facer ningún traballo servil nel. (Lv 23: 34,36)

Este día é moitas veces referida na Igrexa de círculos Deus como o *último gran día*, por mor do que o Novo Testamento afirma sobre iso:

³⁷ O último día, o gran día da festa, Xesús levantouse e clamou, dicindo: "Se alguén ten sede, veña a min e beba. ³⁸ Quen cre en min, como di a Escritura, do seu fluirán ríos de auga viva ". (Xoán 7: 37-38)

Entón, Xesús mantivo neste día que vén inmediatamente despois do festival retratando o milenio, e ensinou sobre el.

Despois do milenio, o que pasa?

Un resurrección (Revelación 20: 5).

Os mortos están de pé diante de Deus. Isto non incluíría os cristiáns verdadeiros hoxe, xa que eles son resucitados cando Xesús volva. Aqueles nesta resurrección deben ser os que morreron na ignorancia do verdadeiro plan de Deus

en épocas pasadas. Este é o día do xuízo Xesús repetidamente mencionado:

⁷ E como vai, cravar, dicindo: O reino dos ceos está próximo. ' ...

¹⁴ E aquel que non vos recibir, nin escoitar as túas palabras, cando saia daquela casa ou cidade, sacudín o po dos vossos pés. ¹⁵ En verdade vos digo a vostede, será máis tolerable para a terra de Sodoma e Gomorra o día do xuízo, que para aquela cidade! (Mateo 10: 7,14-15)

²³ E, Cafarnaum, que son exaltados ao ceo, será levado ao Hades; Porque, se os milagres que se fixeron en vós fosen feitos en Sodoma, ela permanecería ata hoxe. ²⁴ Pero eu dígovos que haberá máis tolerancia para coa terra de Sodoma, o día do xuízo, que para ti. (Mt 11: 23-24)

Teña en conta que é máis tolerable o día do xuízo a quen Deus destruíu en Sodoma e Gomorra (Xénese 19:24) do que para os que conscientemente rexeitado a Cristo ea mensaxe do seu reino.

Xesús tamén ensinou que "todos os pecados serían perdoados" (Mc 3,28), excepto o 'pecado imperdoable' (Marcos 3:29). É coa realización do último gran día que todos os que non tiveron a oportunidade de salvación vai realmente ter esa oportunidade, e case todos van aceptar esta oferta.

Case todos os seres humanos que xa viviron salvaranse!

O século 2º, Policarpo de Esmirna tería ensinado sobre a Festa dos tabernáculos e o último gran día (Life of Polycarp, Chapter 19).

A verdade bíblica é que, por mor do amor de Deus, Xesús veu a morrer por todos:

¹⁶ Porque Deus amou o mundo de tal xeito que deu o seu único Fillo, para que todo aquel que nel cre, non se perda, mais teña vida eterna. ¹⁷ Porque Deus non enviou o seu Fillo ao mundo para condenar o mundo, pero para que o mundo a través del puidese ser gardado. (Xoán 3: 16-17)

Así que o Deus amoroso enviar o seu fillo para morrer por un parente poucos ou do mundo?

Os protestantes, que moitas veces citan Xoán 3:16, tenden a ensinar que o mundo *podería* ser gardado, pero que a gran maioría que xa viviu

sufrirá en tormento para sempre. Eles parecen ignorar que Xesús veu a morrer por todos (Xoán 3:17). É ese tipo de plan de salvación que un Deus que é onisciente e é o amor viría enriba con? Será que a Biblia apoiar a idea de que todos poden ser gardados agora? Se non, iso é xusto?

Xa que Deus é onisciente e todopoderoso e amor (1 Xoán 4: 8,16), Deus tería predestinado máis que viviu ao tormento eterno?

Non.

Certamente Deus é sabio o suficiente para ter un plan que realmente funciona.

Romanos 9: 14-15 afirma:

¹⁴ Que diremos, pois? Hai inxustiza da parte de Deus? Seguro que non! ¹⁵ Porque di a Moisés: "Terei misericordia de quen me aprouver ter misericordia, e terei compaixón de quen me aprouver ter compaixón."

Sabemos que Deus escolleu parte de Israel no Antigo Testamento, e algúns outros. Como é que o amor se o resto son condenados á tortura eterna?

"Deus quere que todos os homes sexan gardadas e cheguen ao coñecemento da verdade" (1 Timoteo 2: 4). A razón que non todos foron chamados nesta época era porque coñecía a maioría non estaba responder e soportar a realidade ata o final para ser gardados (cf. Marcos 13:13; Lucas 8: 5-15). Pero iso non quere dicir que os que non chamou agora foron todos cortado e perdido.

A Biblia ensina que moitos foron intencionalmente cego nesta época (Xoán 12: 37-40; Isaías 44:18). Aqueles que quedaron cegos nesta idade aínda ten unha oportunidade (cf. Xoán 9:41; Isaías 42: 16-18). Teña en conta:

¹⁴ Vou a facer unha obra marabillosa con este pobo ... ²⁴ Estes tamén que erraron en espírito virán a ter entendemento, e os que se queixaron aprenderán doutrina. (Is 29: 14,24)

Non hai parcialidade con Deus (Romanos 2:11). Haberá unha oportunidade para todos como "todos os confíns da terra verán a salvación do noso Deus" (Isaías 52:10).

Aqueles que non forman parte desta primeira resurrección, chamado "o resto dos mortos" (Apocalipse 20: 5), son resucitados despois do milenio é longo. Esta é unha resurrección física e implicará os que senten que a súa esperanza foi cortado (Ezequiel 37: 1-14).

Aínda que eles serán xulgados culpables do pecado (Apocalipse 20:12; Romanos 3:23; cf. 1 Pedro 4:17), "A misericordia triunfa sobre o xuízo" (Santiago 2:13). Deus entrará en xuízo con toda a carne (Xeremías 25:31; Isaías 3:13) e moitos van responder (Isaías 65:24). Aínda que non todos van aceptar a súa oferta, e iso non é unha segunda oportunidade (os que realmente tivo unha oportunidade e totalmente rexeitado o Espírito Santo de Deus non vai ter esa oportunidade de ser perdoado por Marcos 3:29), moitos van arrepentir. O último gran día axuda a amosar iso.

Considero tamén o seguinte:

¹⁹ Oh Señor, a miña forza e miña fortaleza, meu refuxio no día da angustia, os pobos camiñarán para ti a partir das extremidades da terra e dicir: "mentiras. Certamente nosos pais herdaron, inutilidade e cousas inútiles". ²⁰ Será que un home deuses para si, que non son deuses? ²¹ "Polo tanto, velaí que esta vez leva-los a coñecer, vou leva-los a coñecer o meu poder ea miña forza, e saberán que o meu nome é o Señor (Xeremías 16: 19-21).

¹⁷ E o resto fai a si un deus, a súa imaxe esculpida. Cae ante el e se prostra ante el, ora para el e di: "líbrame, pois ti es o meu Deus!" ¹⁸ Non saben, nin entenden; Para El pechou os ollos, de xeito que xa non poden ver, e os seus corazóns, para que eles non poden entender. ... ²² apaguei as, como unha nube espesa, túas transgresións, e como unha nube, os seus pecados. Return to Me, porque eu te Remi. (Is 44: 17,18,22)

Mesmo aqueles que aceptaron falsas tradicións, incluíndo aqueles que eran idólatras (Isaías 44: 17-18), terá a súa primeira oportunidade real para a salvación (Is 44:22). Millóns ao longo dos tempos en África, Europa, Asia, América e as illas nunca escoitou falar de Xesús eo verdadeiro evanxeo do reino e Deus previu isto e tiña un plan (Romanos 11: 2).

Nós, da Continuing Church of God de acordo en que "O noso Deus é o Deus da salvación" (Salmo 68:20) e ensinar que ten un plan de salvación que realmente funciona para máis que uns poucos.

Hai só un nome debaixo do ceo polo cal os seres humanos poden ser gardados (Actos 4:12; cf. Isaías 43:11) e que é Xesús Cristo (Actos 4:10; Xoán 3:18). Dende que a maioría da humanidade nunca escoitou falar a verdade sobre Xesús eo Evanxeo do Reino de Deus (Para máis detalles, consulte a nosa libro gratis *O Evanxeo do Reino de Deus* en www.ccog.org), e "toda a carne verá a salvación de Deus" (Lucas 3: 6), haberá unha oportunidade para que todos alcancen a salvación, nin neste mundo ou a idade para vir (cf. Mateo 12: 31-32; Lucas 13: 29-30).

A idade futuro para vir chega despois da segunda resurrección (como os verdadeiros cristiáns no momento son levantadas na primeira resurrección por Apocalipse 20: 5-6) e inclúe o tempo do xuízo trono branco (Apocalipse 20: 11-12). Isaías (Isaías 65:20), así como a romana e ortodoxa católica Santo Irineu (*Adversus haereses*, Book V, Chapter 34, Verses 2-3,4), indicou que esta determinada idade para vir sería cerca de cen anos.

Esa idea aínda estaba preso na Idade Media polos que a Igrexa de Roma perseguidos como informar polo bispo inquisidor Bernard Guidonis (BERNARD GUI: INQUISITOR'S MANUAL, Chapter 5).

Esta doutrina foi ensinada pola Igrexa Radio / Mundial de Deus no século 20 e aínda ensinada pola Continuing Church of God.

Plan de salvación de Deus

Manter os días santos bíblicos lembra os verdadeiros cristiáns de verdade plan de salvación de Deus. A Continuing Church of God entende como o plan de Deus en relación a este é colocado para fóra observancia dos seus Festas (Levítico 23:37).

Deus ensina claramente que el non quere prácticas pagãs usadas para adoralo:

29 Cando o Señor o teu Deus corta de diante de ti as nacións que vai para desapropriar, e despraza-los e habitarán na súa terra, 30 garda-te, que non son enlaces para as seguintes, despois de que se destruídas diante de ti , e que non preguntes sobre os seus

deuses, dicindo: 'Como é que estas nacións os seus deuses? Ademais, vou facer o mesmo. ' 31 Non debe adorar o Señor, o teu Deus, desa forma, para cada abominación ao Señor que El odia que fixeron aos seus deuses; para eles queiman mesmo os seus fillos e fillas no lume aos seus deuses. 32 Todo o que eu che ordeno, ter coidado para observa-lo; non debe engadir a el nin sacar del. (Dt 12: 29-32)

Aqueles que combinan prácticas de culto pagáns co plan de salvación queridos bíblicos escuro de Deus e, xeralmente, non entendo iso.

O Novo Testamento mostra que o apóstolo Paulo observou días santos bíblicos (por exemplo, Actos 18:21; 20: 6,16; 27: 9; 1 Corintios 5: 7-8, 16: 8) como el mantivo a lei e os costumes da súa persoas.

Paul especificamente condenado incorporando prácticas pagãs con observâncias bíblicos (1 Corintios 10: 20-23). Paul propio afirmou, preto do final da súa vida que el mantivo todas as prácticas xudeus necesarios para manter (Actos 28: 17-19; cf. Actos 21: 18-24) e que tería que incluír todos os días santos últimos en Levítico 23.

Como regra xeral, as igrexas greco-romanas non seguir a admonición do Apóstolo Paulo a imitalo como imitou Cristo (1 Corintios 11: 1), nin a admonición do Apóstolo Xoán para continuar a andar como e Xesús andou (1 Xoán 2: 6 , 18-19), sempre que non manter todos os días santos bíblicos. Ademais, estas igrexas normalmente combinan prácticas pagãs nos seus calendarios de culto, que os apóstolos se opoñen (1 Corintios 10: 20-23; 2 Corintios 6: 14-18; Jude 3-4, 12; 1 Xoán 2: 6).

Por non manter Santo Días de Deus, pero no seu lugar substitutos non bíblicos, moitos non entender que o pecado que ser verdadeiramente fóra das nosas vidas, que Deus só está chamando algúns agora, que todos terán unha oportunidade para a salvación neste mundo nin o idade para vir, e case todos os que xa viviron salvaranse na colleita posterior.

Días santos de Deus pór para fóra partes do seu plan de salvación que a maioría non entende. É un plan marabilloso e amoroso.

9. mis-traducións e sábado

Por que a maioría dos que profesan Xesús non manter as bíblicos Días Santos? Ademais de sentimento anti-xudía, o compromiso, a ignorancia e ideas fóra do lugar sobre 'tradición', mis-traducións son unha razón moitos non parecen dispostos a aceptar que precisan observar festivais de Deus.

Hai xeralmente un par de mal traducidas pasaxes / incomprendida que as persoas tenden a apuntar como presunta 'proba' de que os días santos bíblicos son feito coa distancia.

Colosenses 2: 16-17

Probablemente, a parte máis común da Biblia que é frecuentemente citado como "proba" de que o sábado eo bíblicos Días Santos son eliminados é Colosenses 2: 16-17. Entón, imos examinar un lixeiro erro de tradución da mesma:

¹⁶ Polo tanto, ningún vos xulgue polo comer, ou polo beber, ou por mor dos días de festa, ou da lúa nova, ou dos sábados: ¹⁷ que son sombras das cousas vindeiras; pero o corpo é de Cristo (Colosenses 2: 16-17, NVI).

A tradución anterior está preto, con todo, el engadiu unha palabra "é" (que é por iso que os tradutores KJV poñer *en cursiva*) que non está no orixinal grego.

Unha tradución literal sería realmente deixar fóra como non está alí. Teña en conta o número *de concordancia* e palabras relacionadas *de Strong* ao versículo 17:

3739. 2076 4639 ... 3588 ... 3195 3588 1161 4983 9999 3588 5547
Que son sombras das cousas vindeiras; o pero corpo de ...
Cristo.

Débese notar que 9999 significa que non había ningunha palabra no texto bíblico — a palabra "é" non está nesta escritura.

Porque as mesmas tres palabras *de Fortes* (# 4983, 3588, e 5547) son utilizadas outras catro veces no Novo Testamento e aqueles tempos o KJV tradúcese como "corpo de Cristo" (Romanos 7: 4; 1 Corintios 10:16; 1 Corintios 12:27; Efesios 4:12) - así como a NVI-lo debe ter a KJV.

Polo tanto, se eses tradutores eran simplemente consistente con si mesmos, eles terían traducido Colosenses 2: 16-17 para o estado (e incluído parénteses ou comas):

¹⁶ Polo tanto, ninguén vos xulgue polo comer e beber ou por mor dun festival ou dunha observancia da lúa nova ou dun sábado ¹⁷ (para esas cousas son sombras das cousas por vir), pero o corpo de Cristo.

Ou noutras palabras, non deixe que os que están fóra do 'corpo de Cristo' (a igrexa, Colosenses 1:18) xulgalo sobre Días Santos, pero só a verdadeira igrexa en si. Colosenses 2: 16-17 non está dicindo que o sábado e días santos son eliminados.

Ata o inicio bispo ortodoxo Ambrosio de Milán recoñeceu que Colosenses 2:17 referíase ao "corpo de Cristo", como escribiu o seguinte comentario sobre este versículo:

Imos, entón, buscar o corpo de Cristo ... onde o corpo de Cristo é, non é a verdade. (Ambrose of Milan. Book II. On the Belief in the Resurrection, section 107)

É triste que os tradutores modernos da grega moitas veces ignorado o que a expresión realmente significaba.

É pobre exegese (interpretación bíblica) a contar cun erro de tradución para afirmar que os días santos son feito coa distancia.

Gálatas 4: 8-10

Outra obxección común é a de manter os Días Santos é Gálatas 4: 8-10. Algúns protestantes adoitan usar isto para dicir que hai datas bíblicos están sendo observado. Entón, imos ollar para o que estas escrituras realmente ensinar:

⁸ Pero, entón, en realidade, cando non coñece a Deus, serviu aos que por natureza non son deuses. ⁹ Pero agora, despois de coñecer a Deus, ou mellor, a ser coñecidos por Deus, como é que liga de novo para os rudimentos débiles e pobres, aos cales quere novo para a escravitude? ¹⁰ observa días e meses, e tempos, e anos.

Hai varios problemas co argumento anti-Santo Day aquí.

Unha delas é que os Gálatas eran pagáns (aínda que houbese aparentemente algúns xudeus abordada en versos posteriores) e non foron mantendo os bíblicos Días Santos antes da conversión.

Ademais, non hai ningunha maneira que a Biblia chamaría requisitos bíblicos como "elementos despreciables." Paul estaba advertindo claramente contra observáncias pagáns como os Gálatas había "servido os que por natureza non son deuses."

Outra é que os católicos / protestantes / Ortodoxa débese considerar que adoitan facer observar varios días e anos (domingo Pascua, Nadal, Ano Novo), para que eles non deben observar calquera cousa, se eles senten que hai días relixiosos deben ser observadas.

Gálatas 4: 8-10 non é acabar cos bíblicos Días Santos, mais en vez diso é unha advertencia contra agarrados a observáncias non bíblicos.

E sobre o sétimo día do sábado?

O sétimo día do sábado é o primeiro dos festivais de Deus últimos en Levítico 23. Aínda que sexa unha semanal, non anual Día Santo, algúns breves comentarios parece estar en orde.

O sétimo día da semana, o sábado bíblico, é agora chamado sábado. Aínda domingo aparece en certos calendarios como o sétimo día da semana, a realidade é que o domingo é o primeiro día da semana. O NT mostra claramente que Xesús (Lucas 4:16, 21; 6: 6; 13:10), así como o Apóstolos e fiel (At 13: 13-15, 42-44; 17: 1-4; 18 : 4; HB 4: 9-11) mantidos no sétimo día sábado.

Moitos afirman que o sétimo día do sábado non se impuxo no Novo Testamento, polo que non teñen que ser mantidos hoxe. Pero o único

xeito de facer esa reivindicación é contar con erros de tradución da Biblia. Mira o que considera que o orixinal grego, arameo orixinal, eo orixinal Vulgata Latina, está claro en todas estas linguas que o sábado do sétimo día é ordenada para os cristiáns.

Mesmo segundo certas traducións católicas e protestantes da Biblia para o sétimo día de descanso do sábado era permanecer para o pobo cristián obedientes de Deus:

⁴ Porque falou nalgún lugar sobre o sétimo día dese xeito, "E Deus descansou no sétimo día, de todas as súas obras"; ⁵ e outra vez, en vez mencionado anteriormente, "Non entrarán no meu descanso." ⁶ Polo tanto, xa que é o que algúns van entrar nel, e os que anteriormente recibiu a boa nova non entraron por mor da desobediencia, ... ⁹ Polo tanto, un descanso sabático aínda queda para o pobo de Deus. ¹⁰ E o que entra no descanso de Deus, descansa das súas obras, como Deus das súas. ¹¹ Por iso, esforcemo connosco por entrar naquel descanso, para que ninguén caia no mesmo exemplo de desobediencia. (Hb 4: 4-6,9-11, NAB)

⁴ Porque en algún lugar falou sobre o sétimo día con estas palabras: "E o sétimo día Deus descansou de toda a obra." ⁵ E outra vez no paso anterior, el di, "Eles non entrarán no meu descanso." ⁶ El aínda é que algúns van entrar naquel descanso, e os que anteriormente o evanxeo cravado a eles non entrar, por mor da súa desobediencia ... ⁹ Resta, entón, un descanso para o pobo de Deus; ¹⁰ para calquera que entrou no descanso de Deus, tamén descansa o seu propio traballo, así como Deus das súas. ¹¹ Imos, polo tanto, facer todos os esforzos para entrar naquel descanso, para que ninguén caia, seguindo o seu exemplo de desobediencia (Hebreos 4: 4-6,9-11, NIV)

O Novo Testamento afirma claramente que os cristiáns deben manter ao sétimo sábado día. Ademais de permitir que para o crecemento espiritual e rexuvenecemento persoal, o sábado tamén imaxes dun tempo benvida do resto milenaria de Deus.

Mentres moitos non consideran que o sétimo día do sábado é un día sagrado, a Biblia (Levítico 23: 3; Éxodo 20: 8; Isaías 58:13). O Novo

Testamento advirte contra non mantelo (Hebreos 4: 4-11), pero moitos razón por aí con "palabras baleiras" (cf. Efesios 5:26).

É, quizais, tamén debe ser mencionado que, a pesar de mis-traducións que insinúan o contrario, o Bispo Inacio de Antioquía do século II non substituíu o sétimo día do sábado polo domingo (Thiel B. Ignatius and the Sabbath. The Sabbath Sentinel, Volume 69 (3): 18-21, 2016 and Thiel B. More on Ignatius and the Sabbath. The Sabbath Sentinel, Volume 70 (2): 15-17, 2017). Nin o fixo o antigo documento chamado Didaqué (Thiel B. The Didache and the Sabbath. The Sabbath Sentinel, Volume 69 (2): 10, 19-20, 2016).

Para información máis documentado sobre a historia da Igrexa, confía os folletos *Onde está a Igrexa Cristiá verdade hoxe? ea historia continua da Igrexa de Deus* en www.ccog.org

10. festivos demoníacos reembalado

Que sobre o Nadal, Semana Santa e outros días relixiosos que moitos profesores de Cristo observar?

Será que eles veñen da Biblia? Se non, onde é que veñen? Será que iso importa, segundo a Biblia, se mantelos?

Existen numerosos festivos que as igrexas do mundo avalan, aínda que non todos son endossados por todos eles. Ao longo da historia, algunhas igrexas teñen, ás veces, aprobado, así como ás veces condenado, esas mesmas vacacións.

Mentres está fóra do ámbito desta guía para entrar en todos os detalles sobre cada festivo e as súas orixes, a realidade é que moitos son reembalados os demoníacos, pois moitas veces orixinalmente tiñan a intención de honrar un deus pagán / deus antes de varias igrexas adoptado e / ou renomeado-los.

Moitos quedarían sorprendidos ao saber que os teólogos greco-romanos, por veces, condenou estas vacacións como pagá e inadecuada para os cristiáns-a pesar do feito de que varias igrexas greco-romanas promove-las no século 21.

Día de Ano Novo Honrado Janus (deus do tempo) e strenua (deus da purificación e benestar)

A Biblia comeza o ano na primavera (Éxodo 12: 2), pero o que é comunmente chamado de Día de Ano Novo é observado en 1º de xaneiro de calendarios modernos. Ao final do 2º século dC, o teólogo greco-romano Tertuliano condenou os que profesaban Cristo que estaban celebrando unha versión del. Pero iso non impediu que moitos que quería celebrar.

A Enciclopedia Católica relata:

Escritores e consellos cristiáns condenaron as orxias pagás e excesos relacionados co festival ... conmemorado o inicio do ano: Tertuliano acusa os cristiáns que consideraban os presentes habituais - chamado strenae (Fr. étrennes) da deusa Strenia, que presidiu o Día de Ano Novo (cf. Ovídio, Fasti, 185-90) - meros

como fichas de intercambio agradable (De Idol. XIV). (Tierney J. New Year's Day. The Catholic Encyclopedia. Vol. 11, 1911)

Ao redor de 487 dC, os greco-romanos parecía a adoptar a "Festa da circuncisión" o 1 de xaneiro. Isto, con todo, non deixo toda a actividade pagáns.

As notas Enciclopedia Católica:

Mesmo na actualidade as características seculares da apertura do Ano interferir coa observancia relixiosa da circuncisión, e tenden a facer unha mera vacacións do que debe ter o carácter sagrado dun día santo. San Agustín sinala a diferenza entre o pagano eo modo cristián de celebrar o día: festejos pagáns e excesos deberían ser expiado polo xaxún e oración cristiá (. PL, XXXVIII, 1024 sqq.; Sermos cxcvii, cxcviii). (Ibid)

Por iso, tamén afirma:

... a finais do século VI do Consello de Auxerre (cân. I) prohibiu os cristiáns *strenas OBSERVARE diabólicas*.

Diabólicas Entenderase *strenas OBSERVARE* traduce aproximadamente do latín ao inglés como "observar a nova tempo do Diaño". É probable que as resolucións de ano están relacionados con oracións e prácticas, xa dan á deusa pagá.

¹ de xaneiro non é unha festa bíblico, e mesmo a Igrexa de Roma prohibiu algúns dos seus atributos como demoníaco.

Día de San Valentín Honrado Fauno / Pan (deus dos rebaños e fertilidade)

A Biblia non ten unha festa como día de San Valentín, pero moita xente observalo.

Aquí está o que unha fonte católica ten escrito sobre iso:

As raíces da mentira Día de San Valentín no antigo festival romano de Lupercalia, que foi conmemorado en 15 febreiro Durante 800 anos os romanos tiñan dedicado este día ao deus Lupercus. En Lupercalia, un mozo quere chamar o nome dunha

nova muller nunha lotería e, entón, manter a muller como un compañeiro sexual para o ano ...

A Igrexa Católica xa non honra oficialmente a St Valentine, pero a festa ten raíces romanas e católicas. (The Origins of St. Valentine's Day. <http://www.americancatholic.org>)

Un día de raíces pagás e licenza sexual non é certamente un día para os cristiáns de observar. Este tipo de comportamento foi advertido contra no Novo Testamento (1 Corintios 6:18; Judas 4).

Observe algúns comentarios islámicos sobre San Valentín:

Celebrando o día de San Valentín non se admite porque: En primeiro lugar, é unha festa innovadora ... os cristiáns eran conscientes das raíces pagás do día de San Valentín. A forma na que os cristiáns adoptaron o día de San Valentín debe ser unha lección para os musulmáns ... Debemos evitar calquera cousa asociada a prácticas inmorais pagás .. o amor entre familiares, amigos e persoas casadas non ten que ser conmemorado nun día con tales ... orixes. (Ruling on Celebrating Valentine's Day. <http://www.contactpakistan.com>)

Teña en conta que os musulmáns asociar San Valentín co cristianismo (obviamente o tipo comprometedor false) e do pecado.

Noutras palabras, día de San Valentín fai que o nome de Cristo (a través do termo 'cristianismo') sendo blasfemado entre os xentís (Romanos 2:24; Isaías 52: 5). Non ten "o nome de Deus blasfemado por mor de ti" (Romanos 2:24) mantendo festivos pagáns.

Os cristiáns reais non manter festivos demoníacas reembalados (cf. 1 Corintios 10:21).

Mardi Gras: Entroido do Díaño

Entroidos como Mardi Gras e San Valentín (chamado Lupercalia abaixo) viñeron de paganismo:

Un dos exemplos primeiro gravados dun festival anual de primavera é o festival de Osiris, en Exipto; celebraba a renovación da vida provocada pola inundación anual do Nilo. En

Atenas, durante o século VI a.C., unha celebración anual en honor do deus Dionisio foi o primeiro rexistro do uso dunha carroza. Foi durante o Imperio Romano que os entroidos acadaron un pico sen precedentes de desorde civil e licenciosidade. Os principais entroidos romanos foron os bacanais, a Saturnalia, e a Lupercalia. En Europa, a tradición de celebracións de fertilidade de primavera persistiu ata tempos cristiáns ... Porque os entroidos están profundamente enraizados nas supersticións pagás e no folclore de Europa, a Igrexa Católica Romana non foi capaz de eliminalos, e finalmente aceptou moitas delas como parte da actividade da igrexa. (Carnival. The Columbia Encyclopedia, 6th ed. 2015)

O Baccanalia foi ao deus Baco, tamén chamado Dionisio. Era o deus da colleita da uva, vinificación e do viño, da tolemia ritual, fertilidade, teatro e éxtase relixioso na mitoloxía grega. A lascivia sexual era parte da celebración Baccanalia. O seu culto foi condenado polo líder greco-romano Comodiano no terceiro século (Commodianus. On Christian Discipline. From Ante-Nicene Fathers, Vol. 4).

Alcohol, especialmente viño, desempeñou un papel importante na cultura grega con Dionísio sendo unha razón importante para un estilo de vida estridente (Gately I. Drink. Gotham Books, 2008, p. 11). Mardis Gras e Entroido parecen estar relacionados a iso.

Ao final do século II, bispo católico romano e Ortodoxa Santo Irineu condenou os seguidores do Valentino herexe por participar comer carne festivos pagáns como escribiu:

Polo que tamén se trata de pasar, que o "máis perfecto" entre eles mesmos adicto sen medo a todo tipo de actos prohibidos de que as Escrituras nos aseguran que "os que cometen tales cousas non herdarán o reino de Deus." Por exemplo, non teñen escrúpulos sobre comer carne sacrificada aos ídolos, imaxinando que poden desta forma non contraer ningunha contaminación. Entón, de novo, en cada festival pagán celebrado en honor dos ídolos, . . . Outros deles entréganse ata os desexos da carne coa maior voracidade, sostendo que as cousas carnaís deben ser permitidas á natureza carnal, mentres que as cousas espirituais son proporcionadas para o espiritual. Algúns deles, ademais, teñen o costume de profanar as mulleres a quen ensinaron a doutrina anterior, como foi frecuentemente confesado por aquelas

mulleres que foron desviadas por algúns deles, no seu retorno á Igrexa de Deus, e recoñecendo isto xunto co resto dos seus erros. (Irenaeus. Against Heresies. Book 1, Chapter 6, Verse 3)

Máis tarde, os ortodoxos Católica apologista Arnobius (morto en 330) advertiu contra o tipo de jejuns que os pagáns tiñan:

O que dicir, entón, ó fillos sabios de Erectheus? que, cidadáns de Minerva? A mente está ansiosa por saber con que palabras defenderedes o que é tan perigoso manter, ou que artes tedes para dar seguridade a personaxes e causas feridas tan mortalmente. Isto non é falsa desconfianza, nin sodes asaltados con acusacións mentirosas: a infamia da vosa Eleusinia queda declarada tanto polos seus principios básicos como polos rexistros da literatura antiga, polos mesmos sinais, en fin, que usades cando se vos pregunta ao recibir as cousas sagradas, - "Eu xexuei e bebín o brebaxe; tirei do cist místico, e puxen na cesta de vimbio; recibín de novo, e trasladei ao pequeno peito." (Arnobius. Against the Heathen, Book V, Chapter 26)

Arnobius ata parecía advertir sobre un banquete 'Mardi Gras' seguido dun rápido:

A festa de Xúpiter é mañá. Xúpiter, supoño, cea, e debe ser saciado con grandes banquetes e cheo dende hai tempo de desexos ansiosos por comer por mor do xaxún, e con fame despois do intervalo habitual. (Arnobius, Against the Heathen, Book VII, Chapter 32)

Así, os primeiros escritores condenados festivos que soan moi como Entroido / carnaval por mor dos seus lazos coa idolatría pagá.

A Biblia ensina:

¹³ andemos dignamente, como en pleno día, non en orgias e bebedices, non en impudicias e disolucións, non en contendas e envexa. ¹⁴ Pero revestídevos vos do Señor Xesús Cristo, e non fai ningunha provisión para a carne, para cumprir os seus desexos. (Romanos 13: 13-14)

Aínda que a Biblia non condena alegría, Mardi Gras e observâncias relacionados son contrarias á escritura. Bolivia que eles chaman de "Entroido do Diaño" e adorar abertamente Satanás como o seu deus!

Entroido do Diaño (La Diablada) Toda primavera, Oruro entra no modo de entroido ... Un dos destaques son os danzantes diaño, a tradición de que deriva dun tipo peculiar de adoración ao diaño. Oruro é unha cidade mineira e os veciños, pasar tanto tempo no subsolo, decidiu adoptar un deus do submundo. A tradición cristiá di que este debe ser o demo eo Oruro fiel así adoptadas Satanás, ou Supay, como o seu deus / (Frommes. [Http://events.frommers.com/sisp/index.htm?FX = evento & event_id = 5769](http://events.frommers.com/sisp/index.htm?FX=evento&event_id=5769))

Entroido / Mardis Gras é unha festa demoníaca e, certamente, non un cristián. Non foi mantido por Xesús nin ningún dos seus primeiros seguidores fieis.

Coresma: unha perversión dos días de pan sen levedar e Pentecostés?

E sobre a Coresma?

Aínda que a palabra 'Coresma significa primavera, agora é observada principalmente no inverno logo o entroido.

The *World Book Encyclopedia* afirma:

Coresma é un tempo relixioso observado na primavera ... Comeza no Mércores de Cinza, 40 días antes da Pascua, agás os domingos, e remata o domingo de Pascua (Ramm B. Lent. World Book Encyclopedia, 50th ed. 1966).

E sobre Ash mércores?

Ben, non é un cristián orixinal nin bíblica Día Santo.

A *Enciclopedia Católica* relata:

Ash Mércores O nome *morre cinerum* (día de cinzas) que leva o Misal Romano se atopa nas primeiras copias existentes do Sacramentário Gregoriano e data probablemente desde polo menos o século VIII.

Neste día todos os fieis, segundo antigo costume, son exhortados a achegarse ao altar antes do inicio da Misa, e alí o sacerdote,

mergullando o dedo polgar en cinzas previamente bendicidas, marca a testa (Thurston H. Ash Wednesday. The Catholic Encyclopedia, 1907).

Así, a Igrexa de Roma adoptou oficialmente o século ^{8º}.

Tamén hai que ter en conta que a idea de poñer unha cruz de cinza na testa veu de adoración do deus sol e outras formas de paganismo:

Mithratic ... iniciados ... pasarían a ter a Cruz do Sol nas súas fronte. A semellanza coa cruz de cinza feita na testa no Mércores de Cinza cristián é impresionante. Algúns suxeriron que isto sexa un exemplo dos primeiros cristiáns tomando prestado do culto Mithratic; outros suxiren que ambos os cultos se basearon no mesmo prototipo. (Nabarz P. The mysteries of Mithras: the pagan belief that shaped the Christian world. Inner Traditions/Bear & Company, 2005, p. 36)

Mércores de Cinza. Este suposto festival cristián veu do paganismo romano, que á súa vez o tomou da India védica. As cinzas eran consideradas a semente do deus do lume Agni, co poder de absolver todos os pecados ... Na Festa da Expiación de Ano Novo en Roma, en marzo, a xente vestía cilicio e bañábase en cinzas para expiar os seus pecados. Do mesmo xeito que agora, a véspera de Ano Novo era un festival para comer, beber e pecar, baixo a teoría de que todos os pecados serían eliminados ao día seguinte. Como o deus moribundo de marzo, Marte levaba consigo os pecados dos seus adoradores á morte. Por iso o entroido caeu en dies martis, o Día de Marte. En inglés, iso foi o martes, porque Marte foi asociado ao deus saxón Tiw. En francés, o día de entroido chamábase Mardis Gras, "martes graxo", o día de festexos antes do Mércores de Cinza. (Walker B. The Woman's Encyclopedia of Myths and Secrets. HarperCollins, 1983, pp. 66-67)

Onde fixo a corenta días de xaxún quaresmal vén?

A Biblia fala dun período de 50 días a contar, que é onde temos o nome de Pentecostés. Ao redor do cuarto-sexto séculos, os greco-romanos mantiñan algún tipo de un 50 días de xaxún que semellanza co xaxún musulmán do Ramadán (Pines, p.32). Co tempo, iso cambiou a unha

abstinencia de corenta días de un ou máis (normalmente comida) elementos.

Os primeiros cristiáns, por suposto, non manter a Coresma como mesmo o católico santo abade John Cassian, o século V entendeu:

Porén, hai que saber que, mentres a igrexa primitiva mantivo a súa perfección ininterrompida, esta observancia da Coresma non existía. (Cassian John. Conference 21, THE FIRST CONFERENCE OF ABBOT THEONAS. ON THE RELAXATION DURING THE FIFTY DAYS. Chapter 30)

Así, el admitiu que a Coresma engadiuse e que os fieis orixinal non mantelo.

O Apóstolo Paulo invocado mantendo Pascua e os días dos pans ázimos (1 Corintios 5: 7-8). Sen embargo, non facelo por algo chamado Coresma. Con todo, porque os días dos pans ázimos implicar un de sete días "rápido" de fermento, en torno do tempo moitos chaman Pascua, pode que algúns asociados a Roma e Exipto sentiu que un período de abstinencia sería apropiado, pero a cantidade de tempo , así como o que se abstiveron de, variada.

Sócrates Escolástico escribiu no século 5:

Os xaxúns antes da Pascua será atopado para ser diferente observadas entre persoas diferentes. Aqueles en Roma rápidas tres semanas sucesivas antes da Pascua, excepto sábados e domingos. Aqueles en Illyrica e toda a Grecia e Alexandria observar o xaxún de seis semanas, o que eles chaman de "Os corenta días de xaxún." Outros iniciar o xaxún do sétimo semana antes da Pascua, e xaxún de tres e cinco días só, e que en intervalos, pero chamar iso de tempo "Os corenta días de xaxún." ... algúns asignar unha razón para iso, e outros doutra, segundo as súas diversas fantasías. Pódese ver tamén un desacordo sobre a forma de abstinencia de comida, así como sobre o número de días. Algúns totalmente absterse de cousas que teñen vida: outros se alimentan de peixes única de todos os seres vivos: moitos xunto con peixe, comer aves tamén, dicindo que segundo Moisés, estes foron igualmente feitas fóra das augas. Algúns

absterse de ovos, e todo tipo de froitas: outros participan só pan seco; outros non comer aínda esta: mentres outros jejuando ata o momento novena, tras tomar calquera tipo de comida, sen distinción ... Desde todo ninguén pode producir unha orde de escritura como unha autoridade ... (Sócrates Escolástico Historia Eclesiástica, Volume. V, capítulo 22)

Os apóstolos suposto non teñen diferentes jejuns con requisitos diferentes (cf. 1 Corintios 01:10; 11: 1). Os xaxúns Lenten corenta días non son como os xaxúns de corenta días mencionados na Biblia que implica ausencia de todos os alimentos e auga (Ex 34:28; Lucas 4: 2).

Respecto as orixes da Coresma, teña en conta o que un estudoso escribiu:

A Coresma de corenta días foi observada por adoradores da Ishtar babilónica e polos adoradores do gran deus meditorial exipcio Adonis ou Osiris ... Entre os pagáns, este período de Coresma parece ser unha preliminar indispensable para as grandes festas anuais (xeralmente de primavera). (Bacchiochi S. God's Festivals in Scripture and History, Part 1. Biblical Perspectives, Berrien Springs (MI), 1995, p. 108)

É probable que a idea dun xaxún de corenta días veu de Alexandría, en Exipto ou de Grecia e está relacionado coa deusa pagá Ishtar. Desde os babilonios asumiu os gregos e os exipcios, que pode ser cando comezaron esta práctica.

Desde os primeiros cristiáns fixeron observar os días dos pans ázimos, xaxúns pagáns reembalados aparentemente foron substituídos en varias formas polos greco-romanos.

Teña en conta que o apóstolo Paulo advirte contra estar implicado observâncias pagáns:

¹⁴ Non aproveitades en xugo desigual cos incrédulos; como pode a rectitude ter algo en común coa quebra da lei, ou o que pode a luz ter en común coas tebras? ¹⁵ Como pode Cristo chegar a un acordo con Beliar, e que participación pode haber entre un crente e un incrédulo? ¹⁶ O templo de Deus non pode comprometerse con falsos deuses, e iso é o que somos - o templo do Deus vivo. (2 Corintios 6: 14-16, NJB)

¹⁹ Que significa isto? Que a dedicación de alimentos a falsos deuses equivale a algo? Ou que os propios falsos deuses equivalen a algo? ²⁰ Non, non equivale; simplemente que, cando os pagáns sacrifican, o que sacrifican sacrificano aos demos que non son Deus. Non quero que compartades cos demos. ²¹ Non podedes beber a copa do Señor e a copa dos demos á vez; non podedes ter parte na mesa do Señor e na mesa dos demos á vez. ²² Imos realmente espertar os celos do Señor? Somos máis fortes ca el? (1 Corintios 10:19-22, NJB)

Do Exipto, paganismo romano, ou doutras fontes demoníacas, o único lugar Coresma non veu era a Biblia. Nin chegou tradicións inicio dos primeiros seguidores de Xesús.

Algúns pensan que son fortes abondo espiritualmente para que se poidan mesturar paganismo, pero eles están realmente despertando a ira de Deus segundo o apóstolo Paulo.

Pascua

Moita xente non entender que a Semana Santa (Ishtar) debería ser Pascua, mudouse para o domingo por mor de covardía e de odio aos xudeus (Ibid, pp. 101-103).

Teña en conta o que respectado estudioso protestante J. Gieseler informou sobre o segundo século:

O máis importante neste festival foi o día de Pascua, día 14 de Nisán ... Nel, comían pan ázimo, probablemente, como os xudeus, durante oito días ... non hai ningún vestixio dun festival anual da resurrección entre eles ... os cristiáns de Asia menor apelaron en favor da súa solemnidade da Pascua o 14 de Nisán a Xoán. (Gieseler, Johann Karl Ludwig. A Text-book of Church History. Harper & brothers, 1857, p. 166)

Aínda que os cristiáns mantivo a Pascua o ¹⁴ de Nisan, porque de querer distanciarse por mor revoltas polos xudeus aos ollos das autoridades romanas, dos greco-romanos en Xerusalén, Roma e Alexandría (pero non en Asia Menor) decidiu cambiar Pascua para un domingo. En principio, mantiveron unha versión de Pascua e non foi sometido unha festa resurrección.

Teña en conta o seguinte a partir G. Snyder:

Os primeiros cristiáns celebraban a morte de Xesús con unha comida Pascha (Eucaristía) na data lunar da Pascua xudía (nota 1 Cor. 5: 7-8).

No comezo non había celebración anual da resurrección. Finalmente, no mundo xentío, o día da resurrección engadiuse ao festival Pascha. Aquel día era domingo. (Snyder GF. Irish Jesus, Roman Jesus: the formation of early Irish Christianity. Trinity Press International, 2002, p. 183)

Porque algúns en Asia Menor e noutros lugares non ir xunto co cambio de data para o domingo, o Mithras adorando emperador Constantino convocou o Concilio de Nicea, que declarou o domingo para os greco-romanos. Constantino-se, a continuación, declarou:

Imos, entón, non ter nada en común coa multitude xudaica detestable; pois recibimos do noso Salvador un xeito diferente. (Eusebius' Life of Constantine, Book III, Chapter 18)

Os cristiáns non deben odiar os xudeus, nin non observar Día Santo de Deus, só porque moitos xudeus fan un intento de facelo.

Xesús nunca indicou que a raza xudía era detestable (Era un xudeu), nin que cambiou a data da Pascua. Con todo, sol-adorando Constantino concluíu contrario. E o respecto do domingo é agora coñecido como a Semana Santa. Senón porque as prácticas de adoración do sol e evitar prácticas que foron considerados demasiado "xudeu" é realmente por que a Pascua é observado cando é.

Moitas das súas prácticas, como os ovos de Pascua, o coello de Pascua, e o lume de Pascua, viñeron do paganismo segundo fontes católicas romanas (e.g. Holweck F.G. Easter. The Catholic Encyclopedia, Volume V. Robert Appleton Company. 1909).

O bispo anglicano JB Lightfoot escribiu:

... as Igrexas de Asia Menor ... regulados súa festa de Pascua pola Pascua xudía sen considerar o día da semana, pero ... os de Roma e Alexandría e na Galia observou outra regra;**evitándose así aínda a aparencia xudaísmo.** (Lightfoot, Epístola de Joseph Barber San Paulo ós Gálatas: ... Un texto

revisado con introdución, notas e Dissertações Publicado por Macmillan, 1881, pp 317, 331)

E o nome de Pascua? Esta é unha respelling da deusa do amencer e 'raíña do ceo' Ishtar:

Ishtar era tanto unha deusa da fertilidade como da guerra. ... Pascua ou Astarté é en efecto o mesmo culto dunha antiga seita sexual babilónica instituída por Semiramis, a raíña guerreira que tiña un desexo por sangue. (Kush H. Faces of the Hamitic People. Xlibris Corporation, 2010, p. 164)

Ishtar era vista como a personificación do planeta Venus, e xunto con Shamash, o deus do sol, e Sin, o deus da lúa, formaba unha tríade astral. (Littleton CS. Gods, Goddesses, and Mythology, Volume 6. Marshall Cavendish, 2005 p. 760)

A Biblia advirte contra servindo a 'raíña do ceo':

¹⁷ Non ve o que eles fan nas cidades de Xudá, e nas rúas de Xerusalén? ¹⁸ Os fillos collen a leña, os pais acenden o lume, e as mulleres amassam a fariña para facer bolos á raíña do ceo; e ofrecen libacións a outros deuses, para que poidan me provocaren á ira. (Jeremiah 7: 17-19)

Os bolos eran semellantes aos 'hot cross buns' (Platt C. The Psychology of Social Life. Dodd & Mead, 1922, p. 71). ¿'A raíña do ceo'?

Xeremías 7 ... **bolos á raíña do ceo** (v. 18). Probablemente unha referencia á Babilonia fertilidade deus Ishtar, deusa do planeta Venus. (O comentario Biblico Wycliffe, base de datos electrónico. Copyright (c) 1962 por Moody Press)

Os cristiáns non deben ter nomeado unha festa despois dunha deusa pagá cuxas prácticas a Biblia condena. Con todo, a maioría dos que profesan o cristianismo non parecen ter un problema con iso.

Xoves Santa eo anfitrión eucarístico

Como outro substituto 'para a Semana Santa, algúns manter' Xoves Santa. Aquí está un pouco do que a *Enciclopedia Católica* ensina sobre o tema:

A festa de Maundy (ou Santa) Xoves celebra solemnemente a institución da Eucaristía e é a máis antiga das observáncias peculiar a Semana Santa. En Roma varias cerimoniais acessórias foron incho engadido a esta conmemoración ... trae arredor do aniversario da institución da Liturgia. ...

Xoves Santa foi retomada cunha sucesión de cerimoniais dun carácter alegre. o bautismo de neófitos, a reconciliación dos penitentes, a consagración dos santos óleos, o lavapés, e celebración da Santísima Eucaristía ... (Leclercq H. Xoves Santa A Enciclopedia Católica Vol 10. New York: ... Robert Appleton Company, 1911)

A 'institución da Eucaristía' esencialmente quere referirse ao cambio de símbolos asociados á Pascua de Xesús. A Igrexa de Roma admite que engadiu cerimoniais a ela, que era un evento anual, e que o lavapés era practicado. A Igrexa de Roma admite noutro lugar que os laicos adoitaban facer o lavapés, pero iso xa non é a súa práctica (Thurston H. Washing of Feet and Hands. The Catholic Encyclopedia. Vol. 15. New York: Robert Appleton Company, 1912).

O 'host eucarística', que agora é usado pola Igrexa de Roma difire do que os cristiáns orixinais fixo.

A Enciclopedia Católica ensina:

O pan destinado a recibir a Consagración eucarística é comunmente chamado o anfitrión (host), e aínda que este termo tamén pode ser aplicado ao pan e ao viño do Sacrificio, resérvase máis especialmente para o pan. Segundo Ovidio a palabra vén de hostis, inimigo: "Hostibus a domitis hostia nomen habet", porque os antigos ofreceron os seus inimigos vencidos como vítimas aos deuses. Con todo, é posible que hostia derive de hostire, golpear, como se atopa en Pacuvio ... os primeiros cristiáns ... simplemente usaron o pan que servía como alimento. Parece que a forma diferiu pouco do que é na actualidade. (Leclercq H. "Host" The Catholic Encyclopedia. Vol. 7. Nihil Obstat. June 1, 1910)

Os primeiros cristiáns utilizado o pan ázimo, e non unha serie redonda que se parece a 'sol' que foi usado no paganismo.

Asunción de María

Os primeiros cristiáns orixinalmente non veneran Xesús 'nai María. Entón, onde xurdiu a idea de Asunción de María vén?

Basicamente, a partir da literatura apócrifa do século IV (ou posiblemente xa a finais do século III), pero maioritariamente aínda máis tarde do que iso. Aínda que o católico Epifânio tentou investigalo, non tiña certeza sobre cando realmente se desenvolveu por primeira vez — está claramente relacionado coas mulleres que se dedicaban á adoración da deusa pagá (Panarion of Epiphanius, 78.11.4).

Os antigos romanos tiñan un festival de 1-3 día á deusa Diana. O primeiro día en que ela supostamente veu á terra e no terceiro día, 15 de agosto, eles aparentemente celebrou o seu Asunción aos ceos como a raíña do ceo. Este é o mesmo día da festa católica da Asunción de María (Yoknapatawpha de Kerr E. William Faulkner: "Unha especie de Keystone no Universo" Fordham University Press, 1985, p 61) .. Algúns non consideran que se trata dun accidente ou coincidencia (verde CMC relixión romana eo culto de Diana en Aricia, Volume 0, Cuestións 521-85150 Cambridge University Press, 2007, p 62; Frazer JG A arte máxica e evolución dos Reis VI, Volume 1. Kessinger Publishing, 2006, pp. 14-17).

Hai unha conexión entre Diana e varias outras deusas e o xeito en que moitos ven a María (Fischer-Hansen, p. 49). Con todo, o santo católico Agostiño referiuse especificamente a Diana como unha das varias "divindades falsas e mentireiras" (Augustine. The Harmony of the Gospels, Book I, Chapter 25).

Sospéitase que esta foi formalmente adoptada na Igrexa de Roma, polo menos, parcialmente por causa da influencia do Islam como filla 'virxe' de Mahoma Fátima supostamente tamén subiu ao ceo. O 'suposición' non é un día bíblica Santo. É unha 'raíña do ceo' reembalado (Xeremías 7: 17-19), carryover pagá.

Día das meiga / Todos os Santos

Aínda que a idea de honrar a memoria da vida e morte dunha persoa como un santo non se opón á escritura (Xuíces cf. 11: 38-40), a veneración dos santos e sacrificar a eles se opón aos ensinamentos apostólicos.

Satanás quería que Cristo se prostrase e o adorase (Mateo 4: 9), pero Xesús rexeitouno (Mateo 4:10). Simon Magus (Actos 8: 9-23) supostamente animou os seus seguidores a veneralo/adoralo (Irenaeus. Adversus haereses, Book 1, Chapter 23, Verses 1-5).

O apóstolo Pedro non só denunciou Simon Magus, el prohibiu un xentío de curvar-se ou cumprimento-lo (Actos 10: 25-26). O Apóstolo Paulo prohibiu pagáns de sacrificar a el e Bernabé (Actos 14: 11-18). Os Apóstolos, basicamente, na argumentou que eran homes e iso non se debe facer. Os primeiros cristiáns entendeu isto e non facer tal. Co tempo, con todo, algúns herexes comezou a venerar as reliquias a finais do século segundo.

A veneración dos santos reivindicadas comezou a ser un problema significativo coas igrexas Greco-romana no cuarto e posteriores séculos, a pesar do feito de que non era unha práctica apostólica.

Teña en conta o seguinte:

Ao incorporar imaxes familiares pagãs, como deuses celtas, o Home Verde, e xefes bicephalic dentro de igrexas e catedrais, os oficiais da Igrexa animou a poboación a se mesturan as dúas tradicións espirituais na súa mente supostamente facilitando a súa aceptación da nova relixión e suavizando a transición as vellas formas para o novo. (Pesznecker S. Gargoyles: .. A partir dos Arquivos da escola gris de Wizardry Career Press, 2006, p 85)

Nun libro, a afirmación anterior precedida dunha versión truncada do seguinte ao Papa "Gregory'o Grande ', escribiu ao redor de 600 dC:

Dille a Agostiño que non debe en absoluto destruír os templos dos deuses, senón os ídolos dentro deses templos. Que, despois de os ter purificado con auga bendita, coloque altares e reliquias dos santos neles. Pois, se eses templos están ben construídos, deben ser convertidos da adoración de demos ao servizo do verdadeiro Deus. ... Que eles, pois, o día da dedicación das súas igrexas, ou na festa dos mártires cuxas reliquias son preservadas neles, se construían cabanas ao redor dos seus antigos templos e celebren a ocasión con festexos relixiosos. Sacrificarán e comerán os animais xa non como unha ofrenda ao díaño, senón para a gloria de Deus, a quen, como doador de todas as cousas,

darán grazas por estaren saciados. (Gregory I: Letter to Abbot Mellitus. Epsitola 76, PL 77: 1215-1216)

Papa Gregorio defendeu a incorporación de prácticas pagãs. Con todo, a Biblia se opón a iso e este tipo de sacrificios como demoníacas (1 Corintios 10: 20-21). Ademais, a Biblia ensina que despois do sacrificio de Xesús que non hai necesidade de sacrificios de animais (Hebreos 10: 1-10). Permitindo que o anterior para Santos días "mostra que esta é tamén reliquia do paganismo e que son verdadeiramente festivos demoníacos.

Moitos se visten inadecuadamente bíblicamente (cf. 1 Timoteo 2: 9) e ás veces tamén como bruxas (que a Biblia condemns- Éxodo 22: 8) no Halloween. Esta non é unha celebración bíblicamente axeitada e por suposto non foi un dos primeiros cristiáns.

O Día de Todos os Santos foi declarado no século VII, e máis tarde trasladouse ao 1 de novembro, e a noite anterior chegou a ser coñecida como Halloween (Mershman F. All Saints' Day. The Catholic Encyclopedia. Vol. 1. Nihil Obstat. March 1, 1907).

31 de outubro foi unha data os druidas antigos observou:

Os druidas, unha orde de sacerdotes na antiga Galia e Gran Bretaña, cría que en Halloween pantasmas, espíritos, fadas, bruxas e duendes saían para prexudicar á xente. ... Destas crenzas druídicas vén o uso actual de bruxas, pantasmas e gatos nas festas de Halloween ... O costume de usar follas, cabazas e talos de millo como decoración de Halloween vén dos druidas. Os pobos primitivos de Europa tamén tiñan un festival similar ao festivo druídico ... Nos anos 700, a Igrexa Católica Romana nomeou o 1 de novembro como o Día de Todos os Santos. Os antigos costumes pagáns e a festa cristiá foron combinados no festival de Halloween. (Halloween. World Book Encyclopedia, vol 9. Chicago, 1966: 25-26)

Pode ser interesante considerar o que un escritor católico escribiu:

Por que un papa puxo a celebración católica dos mortos por riba das celebracións dos mortos dos pagáns? Porque as festas católicas están en continuidade e cumpren o significado das pagãs. (Killian Brian. Halloween, as autumn

**celebration, reminder God's name is hallowed. Catholic
Online International News. 10/31/06)**

É un feito que moitos asociados co pracer Igrexa de Roma e gabar de conexións pagás para a súa fe. É a Biblia que eles, e todos, que ollar para como a fonte da doutrina (cf. 2 Timoteo 3:16) e condena a usar formas pagás de adoración (Deuteronomio 12: 29-32; Xeremías 10: 2-6; 1 Co 10:21, 2 Co 6: 14-18).

Nadal

A Biblia non aproba a celebración de aniversarios, incluíndo o de Xesús. A Igrexa primitiva de Roma non celebraba o Nadal, nin calquera outro aniversario. As observancias de aniversario aínda foron condenadas a finais do século III por Arnobius (Against the Heathen, Book I, Chapter 64).

Ademais, Tertuliano advertiu que para participar nas celebracións de inverno con grinaldas e fixo unha presentar contemplando a deuses pagáns. Houbo un tal celebración coñecido como o Saturnalia que foi conmemorado polos pagáns a finais de decembro.

O "pai da teoloxía latina", afirmou Tertuliano denunciou celebracións de inverno, como Saturnalia (desde unha divindade pagá cuxo nome significaba abundantes), que se converteu Nadal como escribiu:

O Minervalia é tanto de Minerva, como o Saturnalia o é de Saturno; de Saturno, que debe necesariamente ser celebrado incluso polos pequenos escravos na época da Saturnalia. Os regalos de Aninovo do mesmo xeito deben ser aceptados, e o Septimontium mantido; e todos os presentes de Midwinter e a festa do Estimado Parentesco deben ser esixidos; as escolas deben ser coroadas con flores; as esposas dos flamines e os ediles sacrifican; a escola é homenaxeada nos días santos sinalados. O mesmo acontece no aniversario dun ídolo; frecuéntase toda pompa do díaño. Quen pensará que estas cousas son axeitadas para un mestre cristián, a non ser quen pense que tamén o son para alguén que non é mestre? (Tertullian. On Idolatry, Chapter X)

Ao redor da época de Tertuliano, os bispos romanos Zeferino (199-217) e Calisto (217-222) tiñan unha reputación de compromiso e corrupción (e isto é confirmado por tales santos católicos romanos como Hipólito (Hippolytus. Refutation of All Heresies, Book IX, Chapter VI)) e permitían na súa igrexa xente que se comprometía co paganismo, etc.

A Saturnália romana e do mitraísmo persa propios eran adaptacións dunha relixión pagá aínda máis cedo - a do antigo culto misterio babilónico. Os antigos babilonios celebraban o Nimrod renascido como o Tamuz recén nacido por adorar unha árbore perenne. A Biblia condena o culto que inclúen árbores verdes (Deuteronomio 12: 2-3; Xeremías 3:13; 10: 2-6).

Os babilonios tamén celebrou un renacemento do sol durante a estación do solsticio de inverno. 25^{de decembro} resultou ser escollido como a data do nacemento de Xesús, porque o sol Deus Saturnalia e outro culto pasou naquela época do ano:

En 354 d.C., o bispo Libério de Roma ordenou á xente celebrar o 25 de decembro. Probablemente escolleu esta data porque o pobo de Roma xa a observaba como a Festa de Saturno, que conmemora o aniversario do sol. (Sechrist EH. Christmas. World Book Encyclopedia, Volume 3. Field Enterprises Educational Corporation, Chicago, 1966, pp. 408-417)

Helios Mithras é un deus ... O domingo era santificado en honra de Mitra, e o décimo sexto de cada mes era sagrado para el como mediador. O 25 de decembro era observado como o seu aniversario, o natalis invicti, o renacemento do sol de inverno, non conquistado polos rigores da tempada. (Arendzen J. Mithraism. The Catholic Encyclopedia, Volume X. Nihil Obstat, October 1, 1911)

Emperador Constantino fora o seguidor do deus-sol Mithras, que foi considerado o sol invicto e foi un nacido dunha rocha nunha cova baixo do solo. Talvez por iso, a súa nai Helena decide cren no mito de que Xesús naceu nunha Rocky soto do solo baixo.

Roma agora ensina isto (e esta persoa viu que 'Natividade' exhibida varias veces na Cidade do Vaticano), pero no terceiro século un dos seus partidarios, Comodiano, condenou a divindade do rock:

O único invicto naceu dunha rocha, se se considera un deus. Agora dinos, entón, por outra banda, cal é o primeiro destes dous. A rocha superou o deus: logo, o creador da rocha ten que ser buscado. Ademais, aínda o describes tamén como un ladrón; aínda que, se fose un deus, certamente non viviu de roubar. Seguramente era de terra e de natureza monstruosa. E converteu bois doutras persoas nas súas covas; do mesmo xeito que fixo Caco, aquel fillo de Vulcano. (Commodianus. On Christian Discipline)

Xesús non naceu dunha rocha, aínda que sexa parcialmente como se retrata agora o seu nacemento. Tampouco é certo ensinar que naceu o día 25 de decembro. Os estudosos recoñecen que os pastores non estarían co seu gando no campo (como amosa a Biblia en Lucas 2: 8) tan tarde como o 25 de decembro, e que o "censo" mencionado biblicamente (Lucas 2: 1-5) "tería sido imposible no inverno" (Christmas. The Catholic Encyclopedia, 1908).

Moitas das prácticas e costumes asociados co Nadal veñen do paganismo como académicos reais vai admitir. Nin os apóstolos de Xesús nin os seus primeiros seguidores observado Nadal.

Reembalados Pagan festivos

Aínda que a Biblia non prohibe festivos seculares (como sobrio independencia observâncias día), primeiros cristiáns non rezar aos santos mortos, nin observar calquera cousa como Día de Todos os Santos, nin Nadal. Moitas divindades pagãs foron esencialmente cambiou de ser o 'Deus de algo' a chamarse 'Santo de algo.'

Algunhas das prácticas pagãs pode mudar, pero as vacacións demoníacas reembalados non son cristiáns, nin son os que Xesús e os seus primeiros seguidores mantido. Moitos festivos que as persoas manteñen veu do paganismo, e mesmo ter lazos coa antiga relixión de misterios da Babilonia. Cando Deus enviou Neemias para axudar os fillos de Israel que foran influenciados pola Babilonia, teña en conta o que Neemias dixo que fixo:

³⁰ Eu limpo los de todo pagá. (Ne 13:30)

O Novo Testamento advirte dunha fe comprometida e "Misterio Babilonia, a Grande" (Apocalipse 17: 5). Nótese que a Biblia ensina que o pobo de Deus que facer en relación á "Babilonia, a Grande":

⁴ Sae dela, pobo meu, para non serdes cómplices nos seus pecados e para que non incorras nas súas pragas. (Revelación 18: 4)

Os cristiáns deben fuxir á tentación e pecado (1 Corintios 6:18, 2 Timóteo 2:22), e non adoptalo la nin promovelo. Non deben combinar prácticas pagãs coa adoración do verdadeiro Deus (1 Corintios 10: 19-21; 2 Corintios 6: 14-18), aínda que sexa unha tradición (Mateo 15: 3-9).

11. Santo Días ou mentiras de Deus?

Que días deben ser sometido polos fieis?

Hai máis de 1600 anos, os días santos de Deus foron condenados polo antisemita John Chrysostom, que agora é considerado un santo católico e ortodoxo. Hai varios anos, a publicación protestante Christianity Today chamou realmente a John Chrysostom "o maior predicador da igrexa primitiva" (John Chrysostom Early church's greatest preacher. Christianity Today, August 8, 2008).

John Chrysostom cravou publicamente contra a caída días santos en 387 AD, porque algúns que profesaban Cristo foron observa-los. El mencionar especialmente a Festa das Trompetas, Día da Expiación ('fast ... na porta'), ea Festa dos tabernáculos:

As festas dos xudeus lamentables e infelices están a piques de marchar sobre nós un despois do outro e en rápida sucesión: a festa das trompetas, a Festa dos tabernáculos, os xaxúns. Hai moitos na nosa filas que din que pensan coma nós. Con todo, algúns deles van ver os festivais e outros van xuntarse aos xudeus en manter as súas festas e observando os seus jejuns. Desexo dirixir este costume perverso da igrexa agora ... Se as cerimoniais xudaicas son venerable e grande, os nosos son mentiras ... Será que Deus odia súas festas e comparte neles? El non dixo iso ou aquilo festival, pero todos eles xuntos.

O xaxún malvado e impuro dos xudeus está agora ás nosas portas. Aínda que é un xaxún, non vos estrañe que o chamase impuro ... Pero agora que o díaño convoca as vosas esposas para a festa das Trompetas e elas prestan oído atento a esta chamada, non as conteades. Deixádeas enredarse en acusacións de impiedade, deixádeas ser arrastradas a formas licenciosas. (John Chrysostom. Homily II Against the Jews I:1; III:4. Preached at Antioch, Syria on Sunday, September 5, 387 A.D.)

É importante entender que John Chrysostom debe entender que a segunda igrexa do século na súa rexión mantivo Pascua, á vez que os xudeus fixeron, e que a Igrexa Católica aínda mantiña Pentecostés. Así, por predicar o que fixo, John Chrysostom predicou contra a súa propia

igreja como católicos ortodoxos Roman e reivindicar para manter tanto a Semana Santa e Pentecostés, como ambos os festivais sería parte de "todos eles xuntos."

Ademais, John Chrysostom realmente escribiu en tempos a favor dunha "festa dos xudeus" chamada Pentecostés (Chrysostom J. The homilies of S. John Chrysostom, Archbishop of Constantinople: on the Acts of the Apostles). Así, admitiu que tras a resurrección de Xesús, os fieis necesitaban estar presentes no que entón se consideraba unha "festa xudía".

Se Deus se opuña a todas estas días, por que os apóstolos mantiveronlos? A razón obvia é que estaban seguindo o exemplo de Xesús e non tiña razón para crer que estaban dalgunha forma aniquilado.

Como mencionado anteriormente, o Novo Testamento chama un dos chamados "xudeus" santos días Teña en conta o seguinte a partir dunha tradución católica "grandes" .:

³⁷ E no derradeiro, o gran día da festa, JESÚS púxose en pé, e clamou (John 7:37, Rheims New Testament).

Entón, quen está certo?

Os que seguen prácticas de Xesús ou quen os condenará?

Lembre que John Chrysostom, neste caso, un pouco correctamente afirmou:

"Se as cerimonias xudaicas son venerable e grande, os nosos son mentiras".

Así que días deben ser observados? Que teñen un **"gran día"** Segundo a Biblia?

17 Non ve o que eles fan nas cidades de Xudá, e nas rúas de Xerusalén?
18 Os fillos collen a leña, os pais acenden o lume, e as mulleres amasan a fariña para facer bolos á raíña do ceo; e ofrecen libacións a outros deuses, para que poidan me provocar á ira. (Xeremías 7: 17-19)

John Chrysostom soportado días con lazos pagáns, como Nadal e Pascua. A súa lóxica para o Nadal o 25 de decembro tamén foi

claramente errónea e baseada en mentiras e desinformación (Addis WE, Arnold T. Un diccionario Católica: Contendo Algúns conta da doutrina, disciplina, ritos, cerimoniais, Consellos e Ordes Relixiosas da Igrexa Católica . Benziger Brothers, 1893, p. 178).

Debería ser evidente que os días de Deus non son mentiras, pero os de John Chrysostom (e os das igrexas que adoptaron os días que el promoveu) eran claramente mentiras. Mesmo o santo católico Tomás de Aquino escribiu que o sábado e basicamente todos os Días Santos bíblicos tiñan

Curiosamente, a Enciclopedia Católica inclúe o informe: "os paulicianos foron a miúdo descritos como unha supervivencia do cristianismo primitivo e puro" (Fortescue A. Paulicians). Un grecorromano do século XI escribiu que os paulicianos "representan a nosa adoración a Deus como adoración de ídolos. Como se nós, que honramos o sinal da cruz e as imaxes sagradas, aínda estivésemos implicados na adoración a demos" (Conybeare F.C. Addend ix III in: The Key of Truth: A Manual of the Paulician Church of Armenia. Clarendon Press, Oxford, 1898, p. 149).

A constatación de que moitos que profesan Cristo indebidamente observado festivos demoníacas non é nova e foi condenado por algúns ao longo dos séculos.

Tradicións e / ou a Biblia?

Relativamente poucas persoas no planeta tentar manter Días Santos de Deus. A maioría dos que afirman ter unha relixión que asocian coa Biblia manter outros días.

Algúns manteñen festivos relixiosos non-bíblicos por mor da presión de membros da familia. Algúns non van manter os bíblicos Días Santos por mor das presións da súa sociedade e / ou os seus empregados.

Xesús advertiu que os que o seguían que esperar ter problemas cos membros da familia (Mateo 10:36) e do mundo. El non dixo a eles comprometerse a un mundo que odia seus verdadeiros seguidores (Xoán 15: 18-19), pero a buscar a perfección (Mateo 5:48).

A Nova Tradución ensina o seguinte sobre o pobo de Deus:

³ Non comprometer co mal, e eles andan só nas súas veredas. (119: 3)

Está disposto a comprometerse co mal? **Satanás tenta facer que o pecado parece bo** (Xénese 3: 1-6) e aparece como un "anxo de luz" (2 Corintios 11: 14-15). Vai manter as súas vacacións aínda que *parezan* ben para ti?

As relixións greco-romanas tenden a considerar que o respecto das súas vacacións está baseada na tradición, pero moitas veces estas tradicións comezou o paganismo. Xa que moitos do pasado (e presente) líderes nas súas crenzas aprobou esas tradicións, moitos actúan como se son aceptables a Deus.

Mentres as tradicións que son consistentes coa palabra de Deus son moi ben (cf. 1 Corintios 11: 2, 2 Tessalonicenses 2:15), quen en conflito coa Biblia non debe ser mantido. Teña en conta o Novo Testamento deixa iso claro:

⁸ Coidado que ninguén vos veña a través de filosofías e vas sutilezas, segundo a tradición dos homes, segundo os rudimentos do mundo, e non segundo Cristo. (Cl 2: 8)

³ El, respondendo, díxolles: "Por que transgredis vós tamén o mandamento de Deus por mor da vosa tradición ... ⁷ Hipócritas Ben profetizou Isaías sobre ti, dicindo?!

⁸ "Estas persoas achéganse a min coa súa boca, e me honra cos beizos, pero o seu corazón está lonxe de min ⁹ E en balde me adoran, ensinando doutrinas que son preceptos de homes" .. "(Mateo 15: 3 , 7-9)

A Palavra de Deus menciona que moitos aceptaron tradicións que non deben e anima a conversión dos xa que eles entenden isto:

¹⁹ Oh Señor, a miña forza e miña fortaleza, meu refuxio no día da angustia, os pobos camiñarán para dos confíns da terra e dicir: "mentiras Certamente nosos pais herdaron, inutilidade e cousas inútiles". (Jr 16:19)

A Biblia ensina que as observacións relixiosas estranxeiras son demoníacos:

¹⁶ Eles provocaron a zelos con deuses estranxeiros; Con abominacións o provocaron a ira. ¹⁷ ofreceron sacrificios aos demos, non a Deus, a deuses que non sabía, a novos deuses, os recén chegados que os seus pais non temían. (Dt 32: 16-17)

Aviso de confirmación deste concepto a partir da tarde Católica Romana cardeal francés Jean-Guenole-Marie Daniélou:

O mundo pagán e a Igrexa Cristiá son completamente incompatibles; non se pode servir simultaneamente a Deus e aos ídolos. (Daniélou J. *The Origins of Latin Christianity*. Translated by David Smith and John Austin Baker. Westminster Press, 1977, p. 440)

Verdadeiramente, o mundo pagán e da Igrexa Cristiá son completamente incompatibles; non se pode simultaneamente servir a Deus e ídolos.

Con todo, moitos, incluso na súa igrexa, facelo hoxe, cando observan festivos pagáns que foron modificados con termos cristiáns e algúns cambios de práctica. Entender que Xesús dixo: "Se vós permanecedes na miña palabra, sodes verdadeiramente meus discípulos. E conecereis a verdade, ea verdade vos liberará." (Xoán 8: 31-32). días santos de Deus nos liberar do paganismo.

Considero que o apóstolo Paulo advertiu:

¹⁴ Non xugo desigual cos incrédulos. Porque, que sociedade ten a xustiza coa inxustiza? E que comunión ten a luz coas tebras? ¹⁵ E que segundo ten Cristo con Belial? Ou que parte ten o fiel co infiel? ¹⁶ E que consenso ten o templo de Deus cos ídolos? Porque vós sodes o templo do Deus vivo. Como dixo Deus:

"Eu Neles habitarei e entre eles andarei. Eu serei o seu Deus, e eles serán o meu pobo."

¹⁷ Polo tanto

"Saín do medio deles e sexan separados, di o Señor. Non toquedes nada imundo, E eu vos recibirei."

¹⁸ 'Eu serei para vós Pai, e vós seredes para min fillos e fillas, di o Señor Todopoderoso. (2 Co 6: 14-18)

Observe Deus será un Pai para aqueles que non formará parte de prácticas pagãs. Non é un pai para os que as abrazan como parte do culto.

A pesar de algún acto como ter prácticas que os pagáns tiñan agrada a Deus, se están iludindo:

³² Vostede di: "Queremos ser como as nacións, como os pobos do mundo, que serven madeira e pedra." Pero o que ten en mente non vai ocorrer. (Ez 20:32, NIV)

²⁶ Os seus sacerdotes violentam a miña lei e profanar as miñas cousas santas; eles non fan distinción entre o santo eo profano; eles ensinan que non hai diferenza entre o imundo eo limpo; e eles pechan os ollos ao mantemento dos meus sábados, para que así son profanado no medio deles. (Ez 22:26, NIV)

Deus di que fai a diferenza. En vez disto Lle agradable, incluíndo prácticas pagãs traerá a súa ira (Ezequiel 30:13)! Defendendo prácticas mundanas sensuais e demoníaco (cf. James 3: 13-15).

Días santos de Deus, ou que?

A Biblia refírese a festas de Deus como 'convocatorias santas' (por exemplo, números 28:26; 29:12) ou 'festas santas' (cf. Is 30:29).

A Biblia condena repetidamente observâncias pagáns como erradas e demoníacos (1 Corintios 10: 20-21; 1 Timoteo 4: 1). A Biblia di para non quedar celebracións non bíblicas ao culto de Deus (Deuteronomio 32; Xeremías 10; 1 Corintios 10: 20-21).

Con todo, moitos decidiron observar un calendario adoración que a Biblia

non endosso. Usando as prácticas que o Apóstolo Xoán asocia con anticristos (1 Xoán 2: 18-19).

As vacacións non bíblicos son promovidos por demos e axudaron plan escuro de Deus a miles de millóns ao longo dos tempos.

Xesús dixo que Deus quería ser adorado en realidade;

²⁴ Deus é espírito, e os que adoran deben adorar en espírito e en verdade. (Xoán 4:24, NJB)

festivos demoníacas reembalados non honran o verdadeiro Deus. Deus queira que confiar nel e facer cousas á súa maneira, non o seu (Proverbios 3: 5-6).

O Santo Días axuda imaxe bíblica plan de salvación de Deus. Comezando co sacrificio de Xesús en Semana Santa, para esforzarse para vivir 'sen fermento' vive, para a convocatoria das primicias nesta idade (Pentecostes), coas trompetas da Apocalipse e da resurrección, a lembranza do papel de Satanás nos nosos pecados e sacrificio expiatorio de Cristo, para retratar o reino milenar de Deus na terra (Festa dos tabernáculos), á conclusión de que Deus vai ofrecer a salvación a todos (último gran día), partes do plan de Deus son revelados e fixo máis tanxible para os cristiáns.

A Biblia di aos cristiáns a imitar o apóstolo Paulo como imitou Xesús (1 Corintios 11: 1).

Xesús mantivo os bíblicos Días Santos (Lucas 2: 41-42; 22: 7-19; Xoán 7: 10-38; 13). Non debe seguir o seu exemplo como El ensinou (Xoán 13: 12-15)?

O Apóstolo Pablo mantivo os bíblicos Días Santos (At 18:21; 20: 6,16; 21: 18-24; 27: 9; 28: 17-18; 1 Cor 5: 7-8; 16: 8). Galicia advertiu dos que compromete-los coas prácticas demoníacas (1 Corintios 10: 19-21). As persoas que afirman seguir a Deus da Biblia debe ser limpa do paganismo (cf. Neemias 13:30, 2 Pedro 1: 9).

O apóstolo Xoán mantivo a bíblica Santo Días, aínda que advertiu a persoas que afirman ser cristián non estaban seguindo as súas prácticas:

¹⁸ filhinhos, esta é a última hora; e, como ouvistes que vén o Anticristo, xa moitos anticristos xurdiron, polo que coñecemos que é a última hora. ¹⁹ Saíron de nós, pero non eran de nós; porque, se fosen dos nosos, th ey continuaría coa xente; pero

saíron que se manifeste, que ningún deles eran de nós. (1 Xoán 2: 18-19)

Os cristiáns deben manter os mesmos días Santos bíblicos como os seus apóstolos, como Xoán mantido? John estaba escribindo que os que falsamente afirman ser cristiáns que non seguen as súas prácticas están funcionando como anticristos.

Cando se trata de Santo Días e festivo, quen somos nós para escoitar? A palabra de Deus ou tradicións dos homes? Aínda que poida haber lugares axeitados para a tradición, ninguén debería aceptar tradición que está en conflito coa palabra de Deus.

Sempre que a palabra de Deus é proveitosa para ensinar (2 Timoteo 3:16), quizais devêsemos aprender Pedro e resposta dos demais apóstolos aos líderes relixiosos dos seus días:

²⁹ Máis importa obedecer a Deus que ós homes. (At 05:29)

Vai seguir os exemplos de Xesús e os apóstolos, e perder Días Santos de Deus o seu camiño, e non permitir que a tradición de consellos de homes para impedir-lo?

Vai escoitar os que "proclamar como santas convocatorias" (Levítico 23: 8,21,24,27,35,36), que son festivos bíblicos de Deus (Levítico 23:37)?

Xesús dixo:

²¹ Os meus irmáns son os que escoitan a palabra de Deus e facelo. (Lucas 08:21)

É realmente un dos irmáns de Xesús? Os cristiáns son suposta ser (Romanos 8:29). Debemos ser separados por certo (Xoán 17:19).

ti e / ou a súa casa vai escoitar a palabra de Deus e facelo? vai manter Santo Días ou tradicións de Deus que son demos de inspiración?

¹⁴ Servi ao Señor! ¹⁵ Pero, se vos parece mal aos vossos ollos servir ó Señor, escollede a vós hoxe a quen han servir "como os deuses pagáns" en cuxa terra habitades. Pero canto a min ea miña casa serviremos ó Señor "(Josué 24: 14-15).

Escolla Santo Días de Deus.

Días Sagrados	2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033
	O servizo da noite da Pascua comeza á posta de sol							
	Mar	Abr	Abr	Mar	Abr	Abr	Mar	Abr
	31	20	9	29	16	6	25	12
	Todos os días sagrados comezan á posta de sol da noite anterior							
Primeiro Día dos Pans Sen Fermento	Abr	Abr	Abr	Mar	Abr	Abr	Mar	Abr
	2	22	11	31	18	8	27	14
Último Día dos Pans Sen Fermento	Abr	Abr	Abr	Abr	Abr	Abr	Abr	Abr
	8	28	17	6	24	14	2	20
Pentecoste	Maio	Xuñ	Xuñ	Maio	Xuñ	Xuñ	Maio	Xuñ
	24	13	4	20	9	1	16	5
Festa das Trompetas	Set	Out	Set	Set	Set	Set	Set	Set
	12	2	21	10	28	18	6	24
Día da Expiación	Set	Out	Set	Set	Out	Set	Set	Out
	21	11	30	19	7	27	15	3
Festa dos Tabernáculos	Set	Out	Out	Set	Out	Out	Set	Out
	26	16	5	24	12	2	20	8
Último Gran Día	Out	Out	Out	Out	Out	Out	Set	Out
	3	23	12	1	19	9	27	15

O día de Deus vai da posta de sol á posta de sol. Por iso, todos os días sagrados mencionados anteriormente, excepto a noite da Pascua, comezan a noite anterior á data indicada.

Por exemplo, en 2026 o primeiro día dos Pans Sen Fermento comeza á posta de sol do 1 de abril e dura ata a posta de sol do 2 de abril.

Continuing Church of God

A oficina EUA da Continuing Church of God está situado na: PO Box 109, Grover Beach, California, 93483 USA.

Continuing Church of God (CCOG) Sitios

CCOG.ASIA Este sitio ten foco en Asia e ten varios artigos en varios idiomas asiáticos, así como algúns artigos en inglés.

CCOG.IN Este sitio é volto para aqueles de herdanza indíxena. Ten materiais no idioma inglés e varias linguas indias.

CCOG.EU Este sitio é volto para a Europa. Ten materiais en varios idiomas europeos.

CCOG.NZ Este sitio é volto para a Nova Celandia e outros cun fondo británico descendeu.

CCOG.ORG Este é o principal sitio da Continuing Church of God. Serve as persoas en todos os continentes. Contén artigos, ligazóns e vídeos, incluíndo sermóns semanais e Día Santo.

CCOGAFRICA.ORG Este sitio é volto para os africanos.

CCOGCANADA.CA Este sitio é volto para aqueles en Canadá.

CDLIDD.ES La Continuación de la Iglesia de Dios. Este é o sitio web de lingua española para a Continuing Church of God.

PNIND.PH Patuloy na Iglesia ng Diyos. Este é o sitio web Filipinas con información en inglés e Tagalog.

Novas e Historia sitios

COGWRITER.COM Este sitio é unha ferramenta importante proclamación e novas, doutrina, artigos históricos, vídeos e actualizacións proféticos.

CHURCHHISTORYBOOK.COM Este é un doado de lembrar web con artigos e información sobre a historia da Igrexa.

BIBLENEWSPROPHECY.NET Este é un sitio de radio en liña que cobre noticias e temas bíblicos.

YouTube Canles de vídeo para Sermões & sermóns

BibleNewsProphecy canle. CCOG sermóns videos.

CCOGAfrica canle. CCOG mensaxes en linguas africanas.

CDLIDDSermones canle. CCOG mensaxes no idioma español.

ContinuingCOG canle. CCOG sermóns de vídeo.

Santo Días de Deus ou festivos demoníacos?

Cando pensa en festivos, que lle vén á mente? Pensa en árbores de folla perenne, coroas de flores, coellos, ovos, bolos de cruz quente e disfraces de meigas?

Con todo, ningún deses símbolos está respaldado na Biblia. Sabe o que a Biblia realmente ensina?

O apóstolo Paulo escribiu:

19 Que digo entón? Que un ídolo é algo, ou que o que se ofrece aos ídolos é algo? 20 Antes ben, que as cousas que os xentís sacrifican, sacrificáncas aos demos e non a Deus, e non quero que teñan comunión cos demos. 21 Non podedes beber a copa do Señor e a copa dos demos; non podedes participar da mesa do Señor e da mesa dos demos. 22 Ou provocamos o Señor a celos? Somos máis fortes ca El? (1 Corintios 10:19-22)

Debe gardar os Santo Días de Deus ou os festivos demoníacos?